

Suom. Kunnokirj. 4

SEURA= NÄYTELMIA

OLLI KARILA

AVIOLIITTO O/Y

Kolminäytöksinen huvinäytelmä

ARVI A. KARISTO O.Y.

SEURANÄYTELMIÄ,

* Tähdellä merkittyihin on esittämislupa pyydettyä.

5. *Komppainen*, Ei sovintoa ennen uhria. 2-n., 10 h. 5. p. 8 mk.
 7. *Rissanen*, Iimäellä, 1-n., laulunsek., 7 h. 6. painos. 6 mk.
 20. *Walakorpi*, Mestarin rakkausseikkailut. 2-n. ilv., 5 h. 4. p. 5 mk.
 38. *Jakku*, Syiden kirona. 3-n. murhenäyt., 11 h. 5. painos. 7 mk.
 39. *Turunen*, Aili. 2 näyt. näytelmä, 8 h. 4. painos. 5 mk.
 41. *Jakku*, *Evald*, Kilpakosijat. 2-n. pila, 6 h. 6. painos. 5 mk.
 45. *Veljon-Veikko*, Hetken lapsi. 3-n., 8 h. 5. painos. 4 mk.
 46. *Jakku*, Suuria tuumia. 1-n. huvinäyt., 6 h. 4. painos. 6 mk.
 51. *Tanner*, Noidan kosto. 3-n. huvinäyt., 11 h. 4. painos. 8 mk.
 53. *Jakku*, *Evald*, Murtovaaralaiset. 3-n. kansann., 8 h. 5. p. 6 mk.
 54. *Veljon-Veikko*, Kosimassa. 1-n. huvinäyt., 5 h. 4. p. 6 mk.
 * 72. *Wuori*, Naimiskauppa. 1-n. huvinäyt., 5 henk. 3. painos. 4 mk.
 * 73. *Wuori*, Seinä väliä. 1-n. huvinäyt., 4 henk. 3. painos. 4 mk.
 80. *Tähtilä*, Mustalaisen kosto. 3-n. kansannäyt., 4 h. 4. pain. 5 mk.
 105. *Vallinmäki*, Kylänkellot. 1-n. huvinäyt., 4 h. 4. painos. 6 mk.
 106. *Mustamaa*, Salapolttajat. 3-n. kansann., 11 h. 3. painos. 7 mk.
 109. *Aronen*, Mätäkuussa. 1-n. ilveily, 9 h. 3. painos. 5 mk.
 110. *Salmelainen*, Porrassalmella. 1-n. kansannäyt., 8 h. 3. p. 3 mk.
 117. *Akkanen*, Kun naiset pelkäävät. 1-n. huvinäyt., 7 h. 4. p. 5 mk.
 121. *Santavuori*, Torpan tyttö. 2-n. kansannäyt., 7 h. 4. painos. 5 mk.
 * 128. *Alpi*, Käärme. 1-näyt. pila, 4 h. 2. painos. 4 mk.
 131. *Ruohelampi*, Rakkauden vuoksi. 1-näyt., 6 h. 3. painos. 5 mk.
 133. *Vuoritsalo*, Kun rouvat epäilevät. 3-n. huvin., 8 h. 3. p. 10 mk.
 * 134. *Lassila*, Kun lesket lempivät. 4-n. huvin., 8 h. 3. p. 4 mk.
 147. *Akkanen*, Nikoteemuksen kosijat. 2-n. huvinäyt., 5 h. 3. p. 6 mk.
 150. *Toivonen*, Vehkeitten loppu. 1-n. huvinäyt., 5 h. 3. p. 5 mk.
 153. *Lassila*, Kun ruusut kukkivat. 3-n. huvin., 11 h. 3. p. 12 mk.
 * 157. *Alpi*, Kesävieraat. 2-n. huvinäyt., 7 h. 2. painos. 5 mk.
 * 161. *Alpi*, Työ ja rakkaus. 1-n. aatenäytelmä, 5 h. 2. painos. 4 mk.
 * 163. *Wuori*, Basilleja. 3-n. huvinäyt., 10 h. 2. painos. 7 mk.
 * 166. *Halmé*, Uhri. 3-n. murhenäyt., 7 h. 3. painos. 9 mk.
 171. *Kivi*, Koivulan kihlajaiset. 1-n. kansann., 10 h. 2. painos. 4 mk.
 * 173. *Halmé*, Ennustus. 1-n. huvinäyt., 6 h. 3. painos. 6 mk.
 * 174. *Halmé*, Nalmisiin. 1-n. huvinäyt., 6 h. 3. painos. 6 mk.
 175. *Veijola*, Nuori luotsi. 4-n. kansannäyt., 17 h. 4. p. 10 mk.
 * 177. *Halmé*, Turma. 3-n. murhenäyt., 7 h. 3. painos. 8 mk.
 * 178. *Alpi*, Alma raukka. 1-näyt. ilveily, 4 h. 2. painos. 4 mk.
 * 179. *Larin-Kyösti*, Sällin selkkauksia. 1-n. huvin., 6 h. 3. painos. 5 mk.
 * 181. *Halmé*, Kyöpelii. 1-näyt. huvinäyt., 8 h. 2. painos. 4 mk.
 185. *Alpi*, Turkki tulee! 1-n. huvinäyt., 5 h. 2. painos. 4 mk.
 * 190. *Halmé*, Aamukellot. 1-n. yhteiskuntanäyt., 7 h. 2:50.
 191. *Sarakorpi*, Kolmen Jussin naimähomat. 3-n. hn., 9 h. 4 mk.
 193. *Luomanen*, Täti väkeä. 1-näyt. pila, 6 h. 2. painos. 3 mk.
 195. *Jääskeläinen*, Kun naiset miehistyvät. 1-n., 9 h. 2. painos. 3 mk.
 196. *Vokkoski*, Akkavalta. 1-n. huvinäyt., 5 h. 4. painos. 5 mk.
 197. *Luomanen*, Lauvantai-ilta. 1-n. pila, 10 h. 2. painos. 5 mk.
 198. *Luomanen*, Kun kyöpelinkellot ne soivat. 1-n. huvin., 10 h. 5 mk.
 199. *Luomanen*, Emännän salaisuudet. 1-n. huvin., 5. h. 3. p. 5 mk.
 200. *Alpi*, Rantalessa. 3-n. kansannäyt., 11 h. 3. painos. 4 mk.
 201. *Jääskeläinen*, Miljoona-arpa. 1-n. huvinäyt., 3 h. 3. painos. 5 mk.
 * 202. *Halmé*, Parimossa. 5-näyt., 16 h. 3. painos. 6 mk.
 * 203. *Halmé*, Murtuneita. 4-näyt. draama, 6 h. 3. painos. 8 mk.

AVIOLIITTO OIY

[Niilo Pärnänen]

OLLI KARILA

AVIOLIITTO O/Y

KOLMINÄYTÖKSINEN HUVINÄYTELMÄ

»Seuranäytelmiä» on laajin näytelmäsarja maassamme; sen esittelee erityinen NÄYTELMÄ-OPAS, joka on saatavana ilmaiseksi kirjakau-
poista ja kustantajalta. Siinä selostetaan myös sarjoja »Teatterikirjasto», »Huviohjel-
mien avuksi» ja »Nuortennäytelmiä».

H E N K I L Ö T:

JOHN PYYLLE, radiokauppias.

ANNIE, hänen vaimonsa.

KEIJU HARAUKKA, asianajaja.

KAZZI JAMMER, muotiaitan johtaja.

MATTI PAISTE, nahkuri.

ELLA, hänen vaimonsa.

IISAK LEVISON, liikemies.

TOPI HEISKANEN, kanalanomistaja.

AURA OURU, filminäyttelijätär.

Tapahtuu kaupungissa samana päivänä.

Aika nykyinen.

Esittämisoikeuden saa lunastamalla 8 kpl. tätä kirjaa.

O H J E I T A E S I T T Ä J I L L E

JOHN (lausutaan likipitäen *dshon*): noin 30—35 vuoden ikäinen, hermostunut, päättämätön, taiteellisen hienosti puettu englantilaiseen sävyyn.

ANNIE (lausutaan likipitäen *äni*): noin 22—25 vuoden ikäinen, miellyttävä, reipas, hiukan hermostunut, hienosti puettu.

KEIJU: noin 35 vuoden ikäinen, pirteä, varma, ylimielinen, puettu yksinkertaisesti, tumma, mieluummin musta väri vallitseva, luusankaiset silmälasit; käytöksessä aluksi miesmäistä naisasianaista, sitten äitelähköä, kiihkeää sentimentaalisuutta.

KAZZI: noin 35 vuoden ikäinen, liikemiesjuutalainen hienompaa lajia, hienosti, liioitellusti puettu; käytöksessä oveluutta, imelyyttä ja arkuutta.

MATTI: noin 50—55 vuoden ikäinen, rehevä maalaistyyppi, maalaisesti, siististi puettu; isällisen varma, pikkuovela ja muhoileva.

ELLA: noin 50 vuoden ikäinen, leppoisa maalaisemäntä, maalaisesti puettu; yksinkertainen ja hyväntahtoinen.

IISAK: noin 45—50 vuoden ikäinen, kehnonlaisesti puettu kuluneeseen shakettiin; hyvin häikäilemätön ja hätäinen,

TOPI: noin 25 vuoden ikäinen, maalainen, joka yrittää olla kaupunkilainen, puettu siististi, mutta hiukan »kirjavasti»; arka ja koomillisen juhlallinen.

AURA: noin 19—20 vuoden ikäinen, hyvästi puettu; reipas, yrittää näyttää kokeneemmalta kuin onkaan.

N Ä Y T T Ä M Ö

Kaupunkilaishuone. Ovi perällä ja molemmilla sivuilla. Pari ikkunaa. Keskellä etualalla pöytä ja kolme tuolia. Pöydällä kirjoitusvälineet ja puhelin. Molemmilla sivuilla leposohvat. Järjestely mahdollisimman symmetrinen. Kokonaisuudessaan lavastus liioitellun ja räikeän »uusasiallinen» sekä kalustuksen ja seinäpintojen muotoihin (mahdollisuuden mukaan) että varsinkin harvoihin, voimakkaihin väreihin nähden. Seinillä isokokoisia, afishimaisia piirroksia (myös värityksiä), karrikoiden jotakin maalaustaitteen yltiösuuntaa.

ENSIMMÄINEN NÄYTÖS

JOHN tulee oikealta pyjama-puvussa, haukotellen; ANNIE vasemmalta, samoin. Molemmat pysähtyvät hämmästyneinä katsellen toisiaan ja hierovat silmiään ikäänkuin vakuuttautuakseen, että näkevät oikein. ANNIE ja JOHN (yhtaikaa, pilkallisen iloisesti). Siinäkö? Ja kotona?

JOHN. Minä. Ja kotona. Mutta että siinä?

ANNIE. Tietysti minä!

JOHN (tarkastelee hetken Annieta ja lähestyy hitaasti).

Aamusuukko kahden viikon takaa, se ei ole liikaa.

ANNIE (laiskasti). Olkoon niin. (Suutelevat toisiaan välinpitämättömästi. Istahtavat sitten kumpikin nojatuoliin.)

JOHN (jonkun verran tiukasti). Ja saanko luvan kysyä, missä arvoisa vaimoni on suvainnut oleskella viimeiset kaksi viikkoa?

ANNIE (samoin). Ja onko minulla vaimonasi oikeus tiedustaa, missä itse olet tämän ajan kuluttanut?

JOHN. Kernaasti. Sunnuntain ja maanantain olin viime viikolla kotona. Sinä et ollut. Tiistaina, keskiviikkona ja torstaina olin matkalla. Taiteilijaseuran asioissa...

ANNIE (*keskeyttäen*). Sunnuntain ja maanantain viime viikolla olin selkäuintikilpailuissa. Tiistaina, keskiviikkona ja torstaina olin kotona. Sinä et ollut...

JOHN (*viittaten väsyneesti kädellään*). Ei viitsitä. Mitäpä siitä. Onhan meillä vapautemme. Meidän avioliittommehan on pohjaltaan osakeyhtiö... (*Hiljemmin nopeasti.*) Onko sinulla rahaa?

ANNIE (*puraisee huultaan, happamesti*). Aioin juuri kysyä sinulta. (*Muistutellen.*) Mutta tänäänhän on avioliittomme yhtiökokous. Kysytään Keijulta... (*Ankara ovikellon soitto.*)

JOHN ja ANNIE (*säpsähtävät, katsovat toisiinsa, yhtä aikaa*). Kukahan siellä? Meneppä avaamaan!

ANNIE. Sinun velvollisuutesi. (*Soitto toistuu.*)

JOHN (*sankarillisesti*). Minä menen. (*Poistuu perältä, kuuluu epäselvää melua, sitten Johnin ääni.*)

Ei, suokaa anteeksi! Niinkuin huomaatte, olen vielä pukematta! Päivemmällä, päivemmällä! Niin, niin, luultavasti, luultavasti tänään! Pikuseikka! Hyvästi! Hyvästi!

ANNIE (*on katsellut ovelle ja kuunnellut pelokkain ilmein hiljaa*). Kukahan...?

JOHN (*palaa, lakoonisesti*). Isäntä. Vuokra. Perhana!

ANNIE. Tuo väsymätön! Hän soitti joka päivä ollesani kotona.

JOHN. Hän kävi luonani joka päivä. (*Uusi ovikellon soitto.*) No kuka tuo nyt lienee? Annie, sinun vuorosil!

ANNIE (*nousee vastahakoisesti ja poistuu perältä,*

näyttämön takaa; mielistelevästi). Hyvää huomenta! Niinkö? Tietysti, tietysti! Ah, siitäkö? Voi, voi, kuinka sattui ikävästi. Mieheni ei sattumalta ole kotona, hän on liikematkoilla! Niin, niin! Minä en todellakaan osaa asialle mitään. (*Nauraa.*) Miehethän hoitavat raha-asioita. Niin, palaako? Kyllä, noin ehkä viikon, parin kuluttua! Näkemiin, näkemiin!

JOHN (*seisoo paikallaan tuijottaen oveen*). Kukahan tuo oli?

ANNIE (*palaa*). Ruokahuoneen kalusto, ei muuta.

JOHN (*vajoo nojatuoliin, sytyttäen savukkeen*). Hitto viekөөn, kuinka velkojat ovat virkeitä! Ei niitä nukuta.

ANNIE. Tämä on kauheaa! Kunpa Keiju tulisi... (*Uusi soitto, entistä rajumpi.*) Taivas, taas!

JOHN (*koomillisen alistavana*). Se on siis minun vuoroni, sanoi Niukkanen, kun hallitus kaatui. (*Poistuu perältä, näyttämön takaa.*) Niinkö? Vai sieltä? Hehheh, satuittepa pahaan aikaan, todellakin pahaan aikaan. Vaimoni on nimittäin matkoilla, palaa luultavasti vasta kahden viikon kuluttua. Ei, minä en voi puuttua tuollaiseen asiaan. Sehän ei kuulu miehille, ei. Niin, näkemiin vain, — kahden viikon kuluttua.

ANNIE (*on sulkenut silmänsä, odottaa liikkumattomana*).

JOHN (*melkein iloisesti*). Pesua. Hienopesua. Silitystä. Kiiltosilitystä. Huh, parasta kohta palakata portieeril!

ANNIE (*äkkiä, melkein hysterisesti*). Voi, minä en

kestä tätä! Minun hermoni . . . Ja minulla on kohta tärkeät karsintakilpailut edessäni . . .

JOHN (*lähestyy empien, hellemmin*). Annie . . . koetetaan kestää . . . Annie, anna minulle vielä suukko.

ANNIE (*väistää*). Ei, ei, se voi kiihoittaa minua . . .

Ei, kahvi ja suudelmat ovat kiellettyjä minunlaiseltani urheilijalta . . . Minun tulee pidättäytyä . . .

JOHN (*kuin uneksien*). Voi, muistatko sitä aikaa, jolloin minä olin tavallinen Jussi ja sinä olit tavallinen Anni . . . Silloin . . . silloin (*hiukan käheästi, hiljemmin*) . . . silloin meidän ei tarvinnut pidättäytyä . . .

ANNIE (*pelästyen, ankarasti*). John . . . Mutta silloin meillä ei ollut vielä harrastuksia. (*Korkealentoisesti.*) Mutta nyt meillä on. Minä palvon ruumiinkulttuuria, terveyttä, voimaa ja kauneutta . . . Olen mestariuimari . . .

JOHN (*alistuen*). Ja minä . . . minä harrastan taiteellisia luonnenukkeja . . . taidetta, älyä, henkeä . . . Oh, meidän avioliittomme . . .

ANNIE. Onko sinulla valittamista?

JOHN. Ei, ei, tulin vain ajatelleeksi, että rakkauden sijasta meillä on kerhotoveruus, hyvinvoinnin sijasta velkakirjoja ja . . . (*hiljemmin*) lasten sijasta . . . luonnenukkeja . . . (*Muuttaen sävyään, iloisemmin.*) Oletko nähnyt nyt viimeistäni, Bobbia! (*Rientää oikealle ja palaa tuoden isokokoisen, poikaa esittävän nuken.*) Eikö se ole suurenmoinen! Toivonpa totisesti pääseväni palkinnolle näyttelyssä! (*Ojentaa nuken Annielle.*)

ANNIE (*ottaa nukan kuin pikkulapsen ja laskee sen käsivarsilleen, hiukan uneksivasti*). Bobi! Bobi! Se on hyvin sievä! Sinulla . . . on makua.

JOHN (*ilahtuen*). Niin, eikö olekin! (*Kuuluu kolme perättäistä lyhyttä soittoa, kiljaisten.*) Neiti Harakka! Pelastus!

ANNIE. Keiju! (*Rientää perälle.*) Enkelimme, rahakenkelimme! (*Poistuu palaten hetken kuluttua Keijun kanssa.*)

KEIJU (*tumma ulkopuku yllä, käyttää sarvisankaisia silmälaseja, isohko asiakirjasalkku kainalossa; miesmäisen asiallisesti*). Terve!

ANNIE ja JOHN (*yhtaikaa*). Ollos tervehditty! Onko rahaa?

KEIJU (*asettaen asiakirjasalkkunsu levollisesti pöydälle, riisuen hansikkaansa ja päällystakkinsa; kuivasti*). Rahaa! Niin, m i n ä haluaisin rahaa, hyvä herrasväki.

ANNIE ja JOHN (*lysähtävät kumpikin nojatuoliinsa, puoliääneen*). Hän tahtoo rahaa! Suru ja surkeus!

KEIJU (*jää seisomaan keskelle, pöydän taa, tärkeän puhujan asentoon*). On parasta puhua totuus heti. Olen tarkastanut Avioliitto O/Y Pyylyteen tilit. Osakeyhtiön toimitusjohtajana ilmoitan täten: yhtiö on konkurssin asteella.

JOHN ja ANNIE (*ponnahtavat kumpikin ylös lysähtäen takaisin, kummankin kasvoilla kauhunilme, huudahtaen*). Konkurssi!

KEIJU (*kuivasti*). Niin, konkurssi. Osakepääoma on käytetty loppuun. Ja täällä (*osoittaa asiakirja-*

salkkua) on puoli kiloa laskuja, maksamattomia laskuja.

ANNIE (*hysterisesti*). Kilpailuni, kilpailuni...! Ja valmentautuminen! Voitto! Ja pääsy elokuviin!

JOHN (*hiljemmin*). Ja minun nukkeni! Näyttelyni!

KEIJU (*katselee heitä kumpaakin ylimielisesti*). Entä yksityistilinne, rakkaat ystävät!

ANNIE (*väsyneesti*). Yksityistili! Minulla ei ole mitään yksityistiliä enää. Valmentautuminen, reklaami... Voi!

JOHN (*nousten ylös kävelemään*). Eikä minullakaan. Taide on kallista, varsinkin taiteen harrastaminen... Piirustustunnit, maalaustunnit, plastiikka, taidehistoria... Ja edustus, edustus... Minulla on vain velkoja...

ANNIE (*äkkiä, kiivaasti*). Mutta John, onhan sinulla osuutesi radioliikkeessäsi?

JOHN (*nauraa katkerasti*). Osuuteni! Radio! Kuka hitto nykyisin ostaa radioita? Käytettyjä radioita saa ilmaiseksi... (*Arasti.*) Eikö sinulle vielä ole tarjottu osaa jossakin filmissä, Annie?

ANNIE (*kärsimättömästi*). Minulle? Ei, ei tietysti! Minä en ole vielä mitään! Minulla ei ole vielä nimeä! Mutta minä olen sen saavuttamaisillani! Pari kolme voittoa riittää! Minut huomataan. Minusta puhutaan! Minun edellytyksiäni ruvetaan ylistämään. Silloin... silloin tulevat tarjouksetkin... Voi, vielä joku kuukausi...

JOHN. Niin, niin, vielä joku kuukausi...

KEIJU (*naurahtaa*). Avioliitto on epävarma liikeyritys...

ANNIE ja JOHN. Keiju! Neiti Harakka! Eikö ole mitään keinoa? Te olette asianajajamme! Toimetusjohtajamme!

KEIJU (*ratkaisevasti*). Vekseli!

ANNIE ja JOHN (*riemukkaasti*). Niin, niin, vekseli! Tehkäämme vekseli...

KEIJU (*avaa salkkunsa ja ottaa esille vekselilomakkeen*). Kas niin, olkaa hyvä! Kuinka suurelle summalle?

ANNIE (*kiihkeästi*). Odotapa, minä lasken! Uusi matkapuku! Ja valmentajalle! Kauneudenhoitolaitokseen! Ja... ja... minä tarvitsen ainakin kahdeksantuhatta...

JOHN (*on itsekseen laskenut sormillaan*). Ja minä kuusi...

KEIJU. Siis neljätoistatuhatta. Hm, ja laskuihin tarvitaan ainakin kymmenen... Siis kaksikymmentäneljätuhatta... Ja minulle... Siitä tulee isohko vekseli...

JOHN. Annie, etkö voisi tyytyä vähempään! Sinun urheilusi tulee liian kalliiksi...

ANNIE (*kiivaasti*). Ja sinun taiteesi... Älä puutu minun asioihini. Meillä on osakeyhtiö...

JOHN. Se on konkurssivalmis.

ANNIE. Olkoon, minä vastaan omistani...

KEIJU (*teeskennellyn ystävällisesti*). Millä?

ANNIE. Sillä... sillä... tulevaisuudellani...

JOHN. Meidän on mahdotonta tehdä niin suurta vekseliä... Luottoni...

ANNIE (*kapsahtaen Keijun kaulaan*). Mutta sinulla-

han on luottoa, sinulla . . . Sinähän annat nimesi paperiin, niinhän, Keiju!

KEIJU (*kylmästi*). En. Se ei kuulu tapoihini. Minä hoidan asioitanne, mutta en sekaannu niihin . . . (*Ojentaa kynän Johnille.*) Kas tässä!

JOHN (*ottaa kynän, istahtaa pöydän ääreen ja kirjoittaa päättävästi*). Viisitoistatuhatta, sen täytyy riittää . . . Kas niin, Annie!

ANNIE (*istuu kirjoittamaan*). Olkoon niin . . . Mitä, minunko on mentävä pankkiin?

JOHN (*lujasti*). Kyllä. Minä kävin viimeksi panttilaitoksessa . . .

ANNIE. Niin, tosiaan! Ei kai tässä muukaan auta! (*Ottaa vekselin ja poistuu vasemmalle, mennessään.*) Odota minua, Keiju! En viivy pitkään.

KEIJU (*sytyttää savukkeen*). Hyvä on.

JOHN (*kävelee hermostuneena edestakaisin, sieppaa nukan ja riiputtaa sitä*). Taivas, kuinka vaikeaa on elää! Ja meillä piti kaiken olla niin hyvin, niin uudenaikaisesti järjestettyä. Avioliitto O/Y. Ei mitään kieroilua raha-asioissa! Jokainen saa määränsä. Ja nyt . . .

KEIJU (*nousee ylös, vilkaisee vasempaan oveen, melkein kuiskaten*). Herra Pyylle, te olette hukassa!

JOHN (*hätkähtäen*). Hukassako?

KEIJU (*tullen lähemmäksi*). Niin, taloudellisesti, rahallisesti . . . Pankista ei anneta rahoja.

JOHN (*tarttuen päähänsä*). Eikö anneta? Mitä, mitä minun on tehtävä? Minä en ansaitse juuri mitään, Annie ei ansaitse sitäkään . . . Me olemme vain harrastaneet . . .

KEIJU (*purevasti*). Niin, te olette harrastaneet...

Herra Pyylle, teidän avioliittonne on onneton...

JOHN (*pysähtyen Keijun eteen*). Onnetonko? No niin, ei se ainakaan ole onnellinen...

KEIJU (*hiljaa tarkoittavasti*). Ja onko se avioliittokaan?

JOHN (*kuin pistettynä, hämmentyen*). Mitä...mitä te tarkoitatte?

KEIJU (*viittaa nukkeen*). Teillä on nukke...

JOHN. Niin, luonnenukke...

KEIJU. Mutta eikö olisi luonnollisempaa, että teillä olisi jotain muuta?

JOHN (*viskaa nuken sohvalle, kääntyy äkkiä*).

KEIJU (*ratkaisevasti*). Annie on saattanut teidät turmioon.

JOHN (*ankarasti*). Neiti Harakka!

KEIJU. Niin, niin, hän ja hänen harrastuksensa. Minä tunnen teidät, minä tiedän teidät, te kaipaatte kotia, perhe-elämää... (*hiljemmin*) lapsia...

JOHN. Lopettakaa, minä pyydän...

KEIJU. En, en, minä puhun nyt. Annie, hän on kaikki lyönyt laimin. Hän ajattelee uraansa, harrastuksiaan, hän ui ja haaveilee filmistä.

JOHN (*hiljaa*). Niin, se on totta.

KEIJU. Ja mihin se on johtanut? Te olette vararikon partaalla.

JOHN. Mitä...mitä minun on tehtävä?

KEIJU (*lähestyy häntä, tarttuu hänen käsiinsä, painokkaasti kuiskaten*). Erottava!

JOHN (*hätkähtää rajusti*). Erottava? Anniesta?

KEIJU. Niin, niin. Ja etsittävä toinen elämäntoveri, varakas, sellainen, joka välittää kodista, jolla ei ole muita harrastuksia kuin miehensä ja kotinsa . . . Herra Pyulle, ei teidän tarvitse kauan etsiä . . . Te olette hieno ja komea mies . . . (*Katsoo häneen pitkään ja merkitsevästi.*) Minä järjestän eron. Ja minulla on perusteeni . . .

JOHN. Perusteet? Mitkä perusteet?

KEIJU. Oh, siitähän puhutaan yleisesti. Johtaja Jammer on kovin ihastunut uintiin ja uijattariin . . . . ennenkaikkea selkäuijattariin.

JOHN (*kuohahtaen*). Jammer? Kazzi Jammer, se juutalainen muotijohtaja?

KEIJU. Hän juuri.

JOHN (*vaikeasti*). Ja ettäkö hän ja . . . Annie?

KEIJU (*kohottaa olkapäitään*). En sano mitään. (*Sytyttää savukkeen.*)

JOHN (*raivostuen äkkiä*). Tämä, tämä, tämä . . . Hitto! Minä olen avioliitossa, joka ei ole avioliitto, minä olen osakeyhtiössä, joka tekee konkurssin, minulla on luonnenukkeja lasten asemasta ja selkäuijatar, josta puhutaan . . . jonkun Kazzi Jammerin yhteydessä . . . (*Teatraalisen kaameasti.*) Haa! (*Hetkisen tauko, sitten tavallisella äänellä.*) Mutta minä en usko.

KEIJU (*heilauttaa savukettaan*). Vaimonnehan haluaa päästä filmiin. Uinti on vain keino. (*Ilkeästi.*) Jammer on elokuvayhtiön osakas . . .

JOHN. Haa!

KEIJU. Te ette jaksa kustantaa Annien pääsyä filmiin.

JOHN (*synkästi*). En. En nyt varsinkaan, kun meidän avioliitto-osakeyhtiömme on konkurssissa. Minä luulin... niin, minä luulin, että osakeyhtiö kykenisi meille kummallekin hankkimaan uuden aseman... (*Epätoivoisesti.*) Eikä minultakaan ole tilattu ainoatakaan nukkea, ei ainoatakaan räsykakaraa... Oh!

KEIJU (*ottaa nukan lattialta ja tarkastelee sitä*). Mutta te olette lähempänä päämäärää kuin Annie... Teillä on järkeä, teillä on tunnetta ja makua...

JOHN. Niinko luulette?

KEIJU. Niin. Mutta teidän on muutettava elämänne. Teidän on saatava joku, joka pitää teistä huolta, joka vapauttaa teidät arkihuolista... Annie ajattelee itseään...

JOHN (*raivostuen jälleen*). Niin, ja tuota Kazzi Jammeria... Minä, minä, minä... Minä otan siitä selvän... Minä sanon Annille. Vai vielä Jammer...

KEIJU (*pelästyen*). Ei, ei mitään sellaista... Hän kieltää vain, hän vihastuu minuun... Olkaa järkevä, järkevä ja kylmä. Minä, minä... voin kyllä toistaiseksi järjestää teidän raha-asianne...

JOHN (*ilahtuen*). Todellako? Sepä olisi...

KEIJU (*merkitsevästi*). Niin, mutta vain teidän. Se tulee olemaan vain meidän keskeisemme asia. Yksityistilillenne... Kas niin! (*Ottaa asiakirjasalkustaan seteleitä ja ojentaa ne Johnille.*) Kuusituhatta. Eikä sanaakaan.

JOHN (*sieppaa setelit ja vallattomasti puristaa Keijun*

itseään vasten). Voi kultainen Harakka! Voi kultainen Keiju!

KEIJU (*raukeasti*). Teen kaikki . . . kaikki . . . puolestanne . . .

AURA (*tulee perältä, hienossa ulkopuvussa, teatraalisen hämmästyneesti*). Oo, häiritsenkö?

JOHN (*kavahtaa erilleen Keijusta*). Neiti Ouru!

KEIJU (*kylmästi*). Hyvää huomenta! Kuinka pääsitte sisään?

AURA. Ovi oli auki.

JOHN. Niin Annien tapaista . . . Hyvää huomenta! Anteeksi, että olen vielä pyjamassa.

AURA. Oh, ei mitään. Onko teillä savuketta?

JOHN. Olkaa hyvä. (*Tarjoaa.*) Olkaa hyvä ja istukaa!

AURA. Kiitos! Annie ei taida olla kotona?

JOHN. Ei, mutta hän tulee pian.

KEIJU (*kärsimättömästi, kylmästi*). No niin, asia on siis selvä. Minulla on kiire. Herra Pyylle, ajatelkaa, mitä sanoin.

JOHN (*kiivaasti*). Sen saatte uskoa.

KEIJU (*ottaa salkkunsa*). Pistäydyn täällä myöhemmin. Näkemiin.

JOHN. Näkemiin ja kiitos. (*KEIJU poistuu perältä.*)

AURA (*luo pilkallisen katseen Johniin*). Teillä on omituinen maku, mutta järkevä pää.

JOHN. Kuinka niin?

AURA. No, tuo . . . (*Viittaa olkansa yli oveen.*)

JOHN (*kiivaasti*). Tyhmyyksiä . . .

AURA. Saattaa olla. Hm, mutta asiasta toiseen, onko teillä rahaa?

JOHN. Rahaa?

AURA. Tietysti rahaa. Minä tarvitsen rahaa.

JOHN (*ymmällä*). Hm.

AURA. Tahdon puhua suoraan. Teidän vaimonneh haluaa filmiin.

JOHN. Mahdollisesti. Minä en halua.

AURA. Mutta Annie haluaa. Se riittää. Mitä hän tahtoo, sitä tekin tahdotte.

JOHN. Se ei ole niinkään varmaa.

AURA (*nauraa*). Onpas. No niin, filmiin ei päästä noin vain. Siihen tarvitaan rahaa. Annie on toimittanut sitä minulle, mutta viime aikoina hän tuntuu olleen pulassa. Ja siksi minä käännyinkin suoraan teidän puoleenne . . .

JOHN (*torjuvasti*). Annie hoitaa omat asiansa. Meillä on jonkunlainen osakeyhtiö . . .

AURA. Hahhaa, vai yhtiö! Olipa vaikka. Mutta kysyn siis, tahdotteko antaa minulle nyt viisituhatta auttaakseni Annieta filmiin. (*Vilkaammin, istahtaen Johnin tuolin käsinojalle.*) Katsokaas, en minä vain Annien takia. (*Teeskennellyn luottavasti.*) Kun hän pääsisi atelieriin, niin me kahden, toisiimme luottaen, toisiamme tukien, kahden me pääsisimme pitkälle! Ja eikö se olisi hauskaa Annien ukkelistakin!

JOHN. Minä en ole mikään ukkeli . . .

AURA. Mutta sittenkin . . . Katsokaas, pikkusumma, viisituhatta . . . teille . . .

JOHN. Se ei ole mikään pikkusumma . . . En voi . . .

AURA (*taivuttautuu hänen puoleensa, keimailevasti*).
Mutta kun minä pyydän . . .

JOHN. Vaikka kaksituhatta muhamettilaista huuria pyytäisi, niin ei sittenkään... Ehkä, ehkä voin antaa tuhannen...

AURA (*alistuen, ojentaa kätensä*). No niin, vaikkapa sekin... taskurahoiksi...

JOHN (*ottaa esille yhden setelin antaen sen Auralle*). Ja tämä olkoon viimeinen kerta...

AURA (*suutelee häntä hyvin nopeasti, veitikkamaisesti*). Tämäkö?

ANNIE (*on tullut perältä sisälle Johnin viime repliikin aikana täysin puettuna*). Mikä? (*Näkee setelin Auralla.*) Haa, täällä on rahaa! John!

JOHN (*on työntänyt nauravan Auran sivuun, nous-ten*). Niin! (*Muistaen.*) Haa, sinä! Haa!

ANNIE. Mitä sinä haahattelet? Sinulla on rahaa?

JOHN (*uhmaavasti*). Niin on.

ANNIE. Sanoit äsken, ettei sinulla ollut! Mistä sait?

JOHN. Se on yksityisasiä. Se ei kuulu osakeyhtiölle.

ANNIE. John! Mitä tämä merkitsee?

JOHN. Se merkitsee... se merkitsee... että varo itseäsi... Sinä olet saattanut minut turmioon...

ANNIE (*kokonaan ymmällä*). Minä? Mitä sinä oikein hōuraillet?

JOHN. En mitään. (*Karskisti.*) No, entä pankissa? Mitä?

ANNIE (*ikäänkuin lyyhistyen*). Vekseliä ei hyväksyty. (*Oittaa käsilaukusta paperin.*) Minä en tiedä, mitä teen...

JOHN (*asettuu mahtavaan asentoon, pateettisesti*).

Mutta minä tiedän. Haa! (*Poistuu oikealle.*)

ANNIE (*istuutuu tuolille, väsyneesti*). Kaikki on

lopussa... Ja minä olen niin, niin väsynyt... kaikkeen... uimiseen... kilpailemiseen... filmiin...

AURA. Ja minä... Viime filmissä minulla on kaksi kohtausta, toisessa saan heilauttaa kättäni, toisessa vilauttaa nilkkaani. Siinä kaikki. Elämä on viheliäistä!

ANNIE. Niin on... Ja kun ei ole rahaa...

AURA, Niin, niin. Taide ei vetele... Palkka ei riitä puuteriin. Ja miehet ovat viheliäisiä... En ole saanut ainoatakaan helminauhaa, en timanttisormusta, en kultaista käsilaukkua... Kukaan miljonääri ei ole minua kosinut...

ANNIE (*tiukemmin*). John antoi sinulle rahaa...

AURA (*välinpitämättömästi*). Niin, sinähän et ole voinut antaa... (*Vilkkaammin.*) Minä... minä näin... ovi oli auki, olit sen jättänyt auki... hän puristi — miehesi, hyvin iloisena — neiti Harakan käsiä...

ANNIE. John! Keiju! Mutta sehän on mahdotonta! Mutta niin, hänellä on rahaa... Oh, minä... (*päätävästi*) minä tiedän myös, mitä teen...

AURA (*hiljaa*). Varo neiti Harakkaa! Hän on ihasnut Johniin.

ANNIE (*purskahtaa nauramaan*). Harakka! (*Puhelin soi.*) Halloo!

JOHN (*tulee vasemmalta puettuna*). Minulleko? (*Pyhähtyy lähelle ovea.*)

ANNIE. Niin, minä olen. Hyvää huomenta! Kyllä, kyllä olen kotona. Vai niin, vai on johtajalla ehdotus... Kyllä, kyllä sopii... Näkemiin!

JOHN (*on puristellut nyrkkejään*). Johtaja... johtaja Jammerko? Haa!

AURA (*nousee*). Minun täytyy lähteä studioon... Näkemiin! (*Poistuu perältä.*)

ANNIE (*kylmästi*). Näkemiin!

JOHN (*on hetken kahden vaiheilla, sitten merkitsevästi*).

Vai niin, v a i n i i n. Minä lähden kaupungille.

ANNIE (*yllättävästi*). Sinä... sinä olet saanut rahaa Keijulta, minä tiedän.

JOHN (*uhmaten*). Ja mitä sitten?

ANNIE (*kiivastuen*). Ja sinä puristelit Keijun käsiä.

JOHN (*itsepäisesti*). Ja mitä sitten?

ANNIE (*suunniltaan*). Sinä liehrittelet sitä marakattia!

JOHN (*kuin edellä*). Ja mitä s i t t e n?

ANNIE (*raivoissaan*). Minä... minä en siedä sitä... minä en enää siedä Keijua... me emme häntä enää tarvitse... meidän osakeyhtiömme on konkurssissa... me olemme tuhon partaalla... meidän on alettava tehdä (*kaameasti*) t y ö t ä.

JOHN (*jäätävästi, hitaasti*). Älä kiihotu. Muista valmentautumista. Tämä on pahempaa kuin suuteleminen. Sinunhan täytyy p i d ä t t ä y t y ä.

ANNIE. Sinä... sinä... sinä.. minä vihaan sinua. Sinä olet kaikkeen syyppää. Miksi sinä annoit minun h a r r a s t a a? Miksi et pakottanut minua olemaan v a i m o n a s i? Sinä... sinä olet nahjus! Ja nyt... nyt on kaikki lopussa.

JOHN (*ymmällä*). Nahjus! Ja pakottanut! Minä pakottamaan! Naista! Entä tasa-arvo? Ja toveruus! Ja mestaruusennätykset?

ANNIE (*nauraa katkerasti, pilkallisesti*). Sinä olet samanlainen kuin luonnenuket! Hervoton! Mokokomakin Bobi! (*Syöksyy vasemmalle, poistuen näyttämöltä.*)

JOHN (*seisoo hölmistyneenä katsellen hänen jälkeensä*). Pakottaa! Pakottaa! Niinpä, lempo soikoon...! (*Muistaen jotakin, säpsähtäen.*) Jamer! (*Katselee ympärilleen, huomaa pöydän, nostaa linaa ja pujahtaa pöydän alle.*)

ANNIE (*syöksyy vasemmalta*). John! Jussi! Jussikulta! (*Rientää oikealle, katsahtaa ovelle, kiiruhtaa perälle.*) Jussi! (*Kääntyy takaisin, heittäytyy tuolille, väsyneesti.*) Mennyt. (*Ottaa nukan; uneksivasti.*) Bobi! Bobi! Bobi-kulta! (*Ovikello soi, Annie järjestää hiuksiaan, poistuu perälle ja palaa Kazzin kanssa, joka mielistelevänä seuraa hänen jäljessään.*)

KAZZI (*puhuen koko ajan muukalaissävyisesti*). Hyvää huomenta, kaunis rouva!

ANNIE. Herra johtaja!

KAZZI (*levittäen käsiään kuin anteeksipyytäen*). Minä ymmärrän, minä ymmärrän... Mutta minä en voi sille mitään. Minun pitää sanoa kaunista kauniiksi! Kaunis nainen! Kaunis hevonen! Kaunis seteli! Kaunis silkkisukka! Oh, ja teidän varotalonne! (*Hurmaantuneesti.*) Minä olin viime kilpailuissa. Minä näin kaikki. Näin teidät! Oh, ihanaa! Te uitte suurenmoisesti, kauniisti, hurmaavasti!

ANNIE (*surullisesti*). Mutta tulit kolmanneksi.

KAZZI (*viittaa kädellään*). Mitä se merkitsee? Ei

mitään, ei yhtään mitään! Te olitte kaunein! (*Haltioituneena, näyttää liikkein.*) Minä muistan, kuinka te seisotte, näin, kädet ylhäällä — miten te taivuitte, oikenitte, syöksyitte alas... ah, näin, ja sitten (*tekee uimaliikkeitä*) te menitte kuin kala, kuin merenneito, kuin Venus... Ah, (*maiskauttaa huuliaan*) kuin Venus, ihan kuin Venus... Kaikki olivat hulluina teihin... Oh, jospa teillä olisi vielä ollut joku minun salonkini uimapuvuista yllänne! Ah! (*Maiskauttaa jälleen huuliaan.*)

ANNIE. Te liioittelette... te imartelette... en pidä siitä.

KAZZI (*kuin vedoten johonkin korkeampaan*). Minä! En, en, kautta Abrahamin! Te olitte hurmaava. Te pääsette vielä pitkälle.

ANNIE (*ilahtuneesti, keimailevasti*). Niinkö luulette?

KAZZI. Oh, siitä olen varma! Minulla on afäärisilmää, minulla! Ja minulla on aate...

ANNIE. Aate?

KAZZI. Suurenmoinen aate! Minä olen filmiyhtiön osakas...

ANNIE (*jännittyneesti*). Ja sitten?

KAZZI (*mahtavasti*). Te pääsette filmiin...

ANNIE (*riemastuneesti*). Filmiin! Filmiin! Voi, kuinka hyvä olette, johtaja Jammer! (*Ojentaa hänelle kätensä.*)

KAZZI (*tarttuu siihen innokkaasti ja suutelee sitä*). Ei mitään, ei mitään, kaunis rouva! Aikaa voitteen te saatte suuria osia. Minä pidän huolen siitä,

ANNIE. Oh, kuinka olen iloinen.

KAZZI (*liukkaasti*). Te tietysti suostutte minun ehtoihini. Mehän olemme ystäviä.

ANNIE (*vetäytyen kauemmaksi, merkitsevästi*). Niin, ystäviä.

KAZZI. Minä teen teille palveluksen. Teettehän tekin minulle.

ANNIE (*nopeasti*). Minkä?

KAZZI. Olen ajatellut ensiksi reklaamifilmiä. Muoti-aitasta. Te esiinnytte siinä. Kappoja, leninkejä, kombineesejä, uimapukuja . . .

ANNIE (*venytellen*). Kombineesejä . . . uimapukuja . . .? En tiedä.

KAZZI (*ratkaisevasti*). Kyllä. Siinähan ei ole mitään sopimatonta.

ANNIE. Mieheni . . .

KAZZI. Miehenne? Eikö teillä olekaan omaa vapauttanne?

ANNIE. Kyllä, kyllä! Minä teen mitä tahdon. Mutta en tiedä, tahdonko mitä esitätte.

KAZZI. Tahtokaa, niin minäkin tahdon. Siitä tulee hienonhieno. Ystävättärenne halkeavat kateudesta. Filmi esitetään kaikkialla. Nimenne tulee kaikkialla tunnetuksi. Ja sitten, sitten pääsette oikeitakin osia esittämään . . . Eikä teidän tarvitse suinkaan ilmaiseksi esiintyä, ei suinkaan. Minä olen KAZZI Jammer ja minä maksan, minä maksan käteisellä minkä järjestänkin. Kas niin, sopikaamme. (*Vetää esille lompakkonsa.*) Olemmehan me ystäviä, kaunis rouva!

ANNIE (*epäröiden*). En tiedä...

KAZZI (*viettelevästi*). Kyllä teidän on tiedettävä. Miehenne! Oh, kaunis rouva, miehenne on aika hulivili. Minä tiedän. Neiti Ouru, näyttelijättäremme! Neiti Harakka, asianajajanne! Miehenne ei sano mitään. Ja teillähän on velvollisuuksia itseänne kohtaan.

ANNIE. Niin on. Ouru... Harakka!

KAZZI (*nauraen*). Niin, ajatelkaas! Miehenne on koko Don Juan. Ja muuten... teillehän tämä on elämänkysymys... Reklaamifilmissä te saatte harjoitella. Yleisö ihastuu teihin, teidän vartaloonne, teidän hymyynne, kaikkeenne... Teille alkaa iloinen taiteilijaelämä, illallisia, päivällisiä, tanssiaisia...

ANNIE. Mutta neiti Ouru on kertonut, ettei studioelämä ole lainkaan sellaista.

KAZZI (*halveksivasti*). Neiti Ouru, hänhän on kolmannen luokan näyttelijätär. No, kaunis rouva! Kas tässä, alkuvalmistuksia varten. (*Ottaa lompakostaan seteleitä ja ojentaa ne Annielle.*) Suostukaa! Mitä epäröitte? (*Lähenee häntä.*) Rouva, kaunis rouva! Suostukaa! Minä olen ystävänne. Teiltä ei tule puuttumaan mitään, ei mitään. Anteeksi, mutta minä tiedän, että olette pulassa. Ottakaa vastaan ystävänne tarjoama apu.

ANNIE (*hiljaa*). Ystäväkö?

KAZZI (*katsoo häntä hetken, kiihkeästi, käheästi*). Niin, ystävä! Toistaiseksi ystävä! Ja sitten... sitten, ehkä enemmän kuin ystävä! Oh, kaunis rouva, jospa tietäisitte! Ja teidän miehenne

laiminlyö teitä... hän ei välitä teistä... hän puuhailee nukkiensa parissa...

ANNIE. Niin niin...

KAZZI. Siis suostutte? (*Pakottaa Annien ottamaan setelit.*) Me aloitamme yhteistyön. Siitä tulee suurenmoista! Eikä teidän ole pakko sanoa miehellenne mitään.

JOHN (*ryntää raivoissaan pöydän alta*). Ei olekaan!

KAZZI (*pelästyneenä, hypähtää sivummalle*). Voi Zebulon!

ANNIE (*peloissaan*). Jussi!

JOHN. Niin, Jussi, tavallinen Jussi! Ei mikään John! Hitto, jopa on oltu narreina! Mikä hiton John minä olen? Jussi! Ja mikä Annie sinä olet? Anni vain, ei muuta, paljas Anni! Ja Jammer! (*Ryntää kohti Kazzia, joka koettaa väistellä ja juoksee ym. äri näyttämöä.*) Vai reklaamifilmi! Kombineesejä ja uimapukuja! Niinkö! Voi sinua Iisraelin lasta! (*Tavoittaa Kazzin ja taluttaa hänet korvasta tuolille oikealla.*) No, Kazzi Jammer! Mitä te täällä teette? Keskellä kirkasta päivää viettelette vaimoani? Häh? Ja minä lyön laimin Annia? Hm, mutta teitä minä en lyökään nyt laimin... Häh?

JAMMER (*hätäntyneenä*). Herra Pyylle, minä selitän...

JOHN. Vai selitättel! Heh, ei ole mitään selittämistä! (*Maiskauttaa suutaan kuin Kazzi.*) Kaunis rouva, hurmaava vartalo! (*Tarttuu äkkiä Kazzia niskasta, nostaa hänet ylös ja työntää peräovelle.*) Ja nyt täältä mennään. Kirkkaasti! (*KAZZI pyristelee vastaan.*) Ei auta, aina meillä sentään sen verran

on voimia, vaikka nukkejakin tehdään. Hii-oi!
 Noo, Zebulon! (*Työntää rajusti Kazzin ovesta, seuraten hänen mukanaan; näyttämön takaa.*) Täss' on ovi! Hyvästi! (*Palaa näyttämölle; Annielle.*)
 Haa, nyt on kaikki selvillä!

ANNIE (*on pysytellyt paikoillaan, pelko on osittain haihtunut, suuttuneena*). Salakuuntelija!

JOHN. Salaa tai julki, pääasia on että kuulin. (*Huomaa rahat Annien kädessä.*) Pois rahat!

ANNIE (*entistä enemmän suuttuneena*). Ne eivät ole sinun.

JOHN. Ne poltetaan.

ANNIE. Ei.

JOHN. Sinä et mene mihinkään filmiin. Sinä pysyt kotona.

ANNIE. Varmasti menen. Menen kiusallakin. Minua ei mikään voi estää. Johtaja Jammer on hieno mies...

JOHN (*suunniltaan*). Hieno mies... tuo ankerias, tuo rasvattu ankerias...

ANNIE. Hän ainakin antaa arvon lahjoilleni.

JOHN. Lahjoille! Mille hiton lahjoille? Vartalollesi... Onko vartalo lahja?

ANNIE. Hän ymmärtää minua. Hän tasoittaa tieni. Sinusta ei ole kuitenkaan avuksi.

JOHN. Sinä et esiinny reklaamifilmissä. Et keikaile kombineesissä ja uimapuvussa valkealla kankaalla. Sinä olet minun vaimoni. Minä en siedä sellaista.

ANNIE (*uhmapäisesti*). Mutta esiinnynpä. Mitäs siinä olisi? Jos minä saan kilpailuissa olla uimapuvussa, niin miksi ei filmissä?

- JOHN. Uimakilpailuissa ei uida kombineesissä.
- ANNIE (*huutaen*). Mutta minä menen.
- JOHN (*vielä kovemmin*). Et, et, et...
- ANNIE (*entistä kovemmin*). Menen, menen, menen...
- JOHN (*samoin*). Et mene, et mene, et mene...
- ANNIE (*itkien, huutaen*). Sinä olet raakalainen...
Sinä olet uskoton... Keiju... Aura... Minä otan eron sinusta...
- JOHN (*raivoissaan*). Sinulla on Jammer... Jammer... minä otan eron sinusta...
- ANNIE. Ja minä, minä...
- JOHN. Ja minä myös, myös... Me eroamme. Se on päätetty. (*Ryntää oikealta ulos.*)
- ANNIE. Niin... me eroamme... (*Ryntää vasemmalla ulos.*)
- JOHN (*syöksyy takaisin ovelle*). Ennen neiti Harakka kuin sinä... (*Vetäytyy takaisin.*)
- ANNIE (*syöksyy samoin vasemmalla ovelle*). Ennen Jammer kuin sinä. (*Poistuu.*)
- MATTI (*on viimeisten repliikkien aikana kurkistellut perältä, astuu varovasti näyttämölle; maalaisesti puettu, toisessa kädessä tukeva vanha matkalaukku, toisessa pärekori*). Hm, täällä keskustellaan...
- ELLA (*tulee hänen jäljessään*). Täällä riidellään...
- MATTI (*seisahtuu keskelle lattiaa, katselee hölmistyneenä ympärilleen sisustusta ja kalustoa; epäröivästi*). Kuules, Ella, mitäs tämä (*osoittaa ympärilleen*) oikein on niinkuin olevinaan? Tämähän on kuin Sipyllan poksi silloin Helsingissä.
- ELLA (*kauhistuneena*). Mutta jos me ollaan tultu väärään paikkaan?

MATTI (*mahtavasti*). Mestari Paiste ei erehdy. Ja kyllä tässä vain oli Pylkkäsen Jussi, oli vissisti. ELLA. Mutta ovellahan oli Pyylle.

MATTI (*nauraa leveästi*). Kas, lie hävennyt Pylkkästä. Hienompaa pitää olla. Pyylle, Pyylle! Ka, olkoon. Mulle hän on Pylkkäsen Jussi. (*Ishtahtaa matkalaukun päälle, ELLA pärekorin reunalle.*) Odotetaan. Eihän meillä ole kiirettä. (*Silmäilee ympärilleen.*) Mutta voi seittenhaarainen kynttiläjalka! No jo ovat osanneet pilata yhden ihmisen hökkelin. (*Tarttuu päähänsä.*) Täällä ihan surisee. Silmät nyrjähtävät, kun seiniä katselee. (*Nauraa, osoittaa päätänsä merkitsevästi.*) Jospa Jussin rouva on vähän niinkuin . . .

ELLA (*huokaisee*). Tällaisesta ei kristitty untakaan näe.

MATTI. Eikä pakanakaan.

JOHN ja ANNIE (*syöksähtävät yhtäkaa näyttämölle vastakkaisilta puolilta*). Ja nyt minä lähden . . . (*Pysähtyvät äkkiä.*)

MATTI (*nousten*). Ettekä lähde. Minä olen tullut. (*Rientää Johnin luo sulkien hänet syliinsä.*) No, Pylkkäsen Jussi, tunnetko vielä nahkurimestari Matti Paistetta! Terveisiä Akonpohjasta! Hei! (*Syleilee Johnia.*)

ELLA (*on rientänyt Annien luo ja syleilee tätä*). Terveisiä! (*Katselee häntä.*) No jo on Jussin muija korea, on.

JOHN ja ANNIE (*vastustelevat heikosti, avuttoman hämmästyneinä*).

MATTI (*ratkaisevasti*). Kas kun ovat niin ällistyk-

sissään, etteivät sanaakaan saa suustaan. Mutta mitäs siitä! Me olemme tulleet kaupunkiin huvittelemaan. Täällä on raha! (*Taputtaa taskuaan.*) Kas niin, kahvi tulelle vain!

ANNIE (*hätkähtäen*). Kahvi? Voi, tämä tuli niin äkkiä...

JOHN (*hämillään*). Voi rakkaat ystävät... asia on niin... me, tuota...

MATTI (*viitaten kädellään yhtäkaikkisesti*). Tuota ja tuota ja tuokkeroista... Ei muuta kuin töpinäksi vain... Ja sitten lystiä pitämään... Juodaan kahvit tässä Sipyllan luolassa...

JOHN. Missä?

MATTI (*osoittaa seiniä*). Ka tässä tingeltangelissa... Ja sitten kaupungille... raha ei tee kiusaa... ja minä kyllä pistouvaan...

JOHN (*purskahtaa äkkiä nauramaan ja vajoaa tuolille*). Sipyllan luola... hyvinkin... (*Painokkaasti.*) Anni, mehän voimme lykätä lähtömme...

ANNIE (*keventyneesti*). Kyllä, Jussi... Mutta emme peruuta...

MATTI (*leveästi*). Oikein... Ja sitten huvittelemaan... Meidän mamma tahtoo myös huvitella... (*Näkee nukken ja ottaa sen käteensä.*) Ka, ka, jopa on nukke! Missäs ne teidän lapsenne ovat? Paljonko niitä on?

ANNIE ja JOHN. Me... tuota... me emme tuota...

TOINEN NÄYTÖS

MATTI (*istuu nojatuolissa, jalat toisella tuolilla, mahdollisimman mukavassa asennossa, paitahihasillaan, ilman kauluksia, tohvelit jalassa, polttaen sikaaria, hyvinvoinnista raukeana*). No oli se aamiainen, oli . . .

ELLA (*istuu pöydän toisella puolella, jokin kudin käsissään*). Se rouvan äiti on kotoisin samasta pitäjästä . . . Sisareni on varmasti tuntenut sen . . . Me olemme melkein sukulaisia . . .

MATTI. Osaa se Pylkkäsen Jussi aamiaisen tilata ja minä syödä. Siinä oli pöydässä laatuja kuin maanviljelysnäyttelyssä. Vaikka kyllä se tarjooja, se kyyppari, arvasi, kuka oikein isäntä oli. Kun Jussi oli tilannut, niin minä suihkasin sille kyyppille korvaan, jotta kaksinkertaiset annokset. Ei pidä ruuan loppuman, kun Matti Paiste tarjoaa . . . Eikä se loppunutkaan . . . Huh, kylläpä tuntuu painostavan . . .

ELLA. Sen rouvan sisar on varmasti ollut mun setäni kaupassa . . . konttoristina. Kyllä se tuntuu kovasti höyliltä ihmiseltä, ja korea on, kovin korea. Uimassa kuuluu käyvän, vaimoihminen. Hm,

miehestään se ei paljoa puhunut. Sanoi vain, että siivohan se on, ei ryyppää eikä pidä pahaa elämää . . .

MATTI (*kärsimättömästi*). Mutta ei se Jussi paljoakaan syönyt. Niin oli kuin kana kaukalolla. Toista oli Jussin isävainaa. Sen kanssa me olimme tuollaisen pöydän pistelleet kahteen mieheen . . . Hyvä mies oli Vanha-Jussi, hyvä, eikä hän tuo poikakaan niin pahalta näytä. Ompelukoneakentista on näet päässyt herraksi.

ELLA. Ja rouvan isä on kotoisin Sipatinnummelta, ihan läheltä, missä minunkin isäni on syntynyt . . .

MATTI (*huokaa*). Kylläpä, kylläpä painostaa . . . Mutta missä ihmeessä on Jussi rouvineen? Piti hän tässä illaksi johonkin lähteä.

ELLA. Matti, niillä on välit vinossa.

MATTI. Se on selvä, mutta sitä vartenhan naimisiin mennäänkin, että olisi kelle jurnuttaa.

ELLA. Eikä niillä ole lapsia, ohhoh! (*Hiljemmin.*)
Ja ne nukkuvat eri kamareissa!

MATTI (*nauraa*). Jo jo. Mutta kyllä minä arvaan miksi. Jussi kai kuorsaa niin kauheasti. Niin sillä oli isäkin; kun taloon tuli, niin aina silloin lehmätkin navetassa olivat öisin rauhattomia. (*Ovikello soi.*) Kas, mitäs nyt? Menenkö minä avaamaan?

ELLA. Mene, mene.

MATTI (*löntystelee perältä ulos, näyttämön takaa*). Päivää, päivää! Jottako mitä? Lasku? Antakaapa tänne! (*Palaa näyttämölle kädessään*)

paperi.) Samperi, kun Jussi ei ole kotona. Ja tämä pitäisi maksaa. Se on makuuhuoneen kalusto! Sanovat, että ellei nyt makseta, niin haetaan kalusto pois! Hm!

ELLA (*hyväntahtoisesti*). Mutta maksa sinä. Saathan sitten Jussilta.

MATTI (*mahtavasti*). Juuri niin, muija-kulta! Eihän meillä olla Nauku-Maijan poikia. (*Ottaa takin taskusta lompakon ja rahoja.*) Siin' on. (*Mene näyttämön takaa, palaten kohta.*) Heh, mahtaapa Jussi ällistyä! Lienee unohtanut koko asian. Kyllä on näillä kaupunkilaisilla kiire velkoa. Multa osti Sammakkovaaran Hanski lehmän kahdeksantoista vuotta sitten enkä ole vielä silmääkään vilauttanut. Sen lehmän vasikatkin on syöty. Tottapahan maksaa, kun saa ja muistaa. (*Uusi soitto.*) No! (*Mene perältä ulos, näyttämön takaa.*) Ka jopa nyt! Ei, ei ole kotosalla. Vai että poikki! Ei, ei mene se poikki, ei nyt varsinkaan. (*Palaa näyttämölle, kädessään paperi.*) No jo nyt piru irti! Sähkön meinaavat katkaista. Jussi ei ole maksanut sähkölaskua.

ELLA (*pelästyen*). Jottako jäätäisiin pimeään? Maksa pois, maksa pois!

MATTI. Tietysti maksetaan. (*Ottaa rahaa ja pistäytyy näyttämön takana.*) No nyt on sekin selvä. Kaksi on pelastettu: sängyt ja valo. (*Miettien.*) Mutta kyllä minä nyt sen ymmärrän, miksi Jussi sanoi olevan niin vähän kotosalla. En minäkään viihtyisi . . .

ELLA (*haukotellen*). Minua tuntuu niin väsyttävän.
Tekisi mieli ottaa ettone . . .

MATTI. No senhän mamma voi hyvinkin ottaa. Käy tuonne vain Jussin huoneeseen. Siellähän on sekä sänky että sohva. Nukuppa, että jaksat illalla huvitella.

ELLA. No se meidän pappa on nyt ihan villissä.
(*Nousee ja poistuu oikealle.*)

MATTI (*kävellä tassuttelee ja hymyilee itsekseen*).
Voi Jussi-parka! (*Uusi ovikellon soitto.*) No jo on musiikkia. (*Menee perälle varovasti; näyttämön takaa.*) Päivää, onko teilläkin lasku?

AURA (*näyttämön takaa*). Ei, ei! (*Tulee näyttämölle.*)
Kas, eikö Anni olekaan kotoana?

MATTI (*palaa*). Ei, ei ole Annia eikä Jussia. Ihan olen orpona. (*Epäröiden.*) Kukas neiti on, jos saan kysyä? Sukulaisiako, vai?

AURA (*veitikkamaisesti*). Ei, ei, tuttavია vain. Mitäs te puhuitte laskusta?

MATTI (*salaperäisesti*). Niin, katsokaas, äsken juuri kävivät hakemassa maksua makuuhuoneen kalustosta. Uhkasivat viedä pois.

AURA. Ja te?

MATTI. Minäkö? Maksoin tietysti. Eihän sitä miten kalustoa pois viedä. Minäkin olen täällä. Ja sitten käytiin sähkölaskua perimässä. Virran uhkasivat katkaista.

AURA (*huviteltuna*). Ja te maksoitte?

MATTI. Tietysti. Selvällä rahalla. Kaipahan Jussi maksaa.

AURA (*yrittäen nauraa, mutta tukahduttaen*). Hm . . .

Niin, no . . .

MATTI (*tiukasti*). Mitä tuo on? Suu puhtaaksi. Eikö Jussi maksaisi?

AURA. Anteeksi, mutta kuka te olette?

MATTI (*kiireesti, sipaisee kättään sivuun, ojentaa sen*). Kas, kun ei tullut esiteltyä: Matti Paiste, nahkurimestari Akonpohjasta, maanviljelijä ja tilanomistaja, köyhäinhoitolautakunnan varajäsen ja entinen lautamies.

AURA (*alentuvasti, mutta herttaisesti*). No se oli selvä esittely. Minä olen Aura Ouru, näyttelijätär. Ehkä tunnette nimeni?

MATTI. En, en, en minä tunne. Näyttelijätär? Mitäs te näyttelette?

AURA. Milloin mitäkin. Minä olen filmissä . . . elokuvissa.

MATTI (*siirtyy pelästyneenä hiukan sivummalle*). Elo . . . kuvissa . . . vilmissä . . . tuota noin . . . (*Katselee häntä.*) Mutta kyllä te sittenkin näytätte . . . tuota . . .

AURA. Miltä? (*Keimailevasti.*) Ihanko kauniilta?

MATTI (*hämillään*). Kauniiltapa kauniilta, tietysti. Mutta kun minulle on kerrottu ja olen lukenutkin, ihan lukenut, että ne vilमितytöt siellä elokuvissa ovat . . . hm, tuota . . . liian vallattomia, tuota. (*Kiireesti.*) Mutta ette te tietystikään, ette te . . .

AURA (*nauraen*). Voi teitä, te olette kultainen ukkeli!

MATTI (*pelästyen*). So, so! Minulla on muija tuolla. (*Viittaa oikealle.*)

AURA. En minä aio teitä valloittaa. Mutta kyllä oli kilttiä, että maksoitte herra Pyylyteen laskut. Hänellä on vaikeat ajat.

MATTI. Vai niin. Ihanko jo uhkaa konkurssi?

AURA. Hän on jo konkurssissa, hänen avioliittonsa nimittäin.

MATTI. Tuota . . .

AURA. Niin, avioliittokassassa ei ole mitään.

MATTI. Soo-o.

AURA. Te olette tietysti hänen ystävänsä.

MATTI. Varmasti. Hänen isänsäkin ystävä.

AURA. Niin, hän aikonee erota.

MATTI. Mistä, liikkeestä?

AURA. Vaimostaan. Häntä jo kierretään.

MATTI. Ettäkö Jussi aikoo jättää korean eukkonsa? Johan on hullu. Korea ja hyvätapainen, minkä minä olen ennättänyt nähdä. Kierretään? Kukas Jussia kiertää?

AURA. Tämä on nyt vain kahden kesken. (*Kuiskaten.*) Heillä on yhteinen asianajaja, muuan neiti Harakka. Se.

MATTI. No onkin Harakka. Liekö rikaskin?

AURA. Aika varakas.

MATTI. Ja tietysti vanhapiika?

AURA. Kyllähän . . . vaikka ei hän nyt ihan vanhaakaan ole . . .

MATTI. Liekö koreakin?

AURA. En minä osaa sanoa . . .

MATTI. Vai niin, vai sellaista Jussi aikoo. Ka, onpahan se oikeastaan hänen oma asiansa. Mutta kuitenkin . . . Ja kun kerran minä olen täällä!

Hm, hm. (*Äkillisesti, tiukasti.*) Ei suinkaan vain neiti ole pihkassa Jussiin?

AURA (*pelästyen*). Minäkö? En, en...

MATTI (*mieltivästi*). Niin, niin, ei kai. Minä olen kuullut, että vilimitytöt menevät vain miljonäärien kanssa naimisiin.

AURA. Harvassa täällä on miljonäärejä. Eikä kukaan niistäkään kosi.

MATTI. Välipä sillä. Teillähän on tietysti suuret tulot.

AURA. Vähemmän kuin teillä. Minun elämäni on viheliäistä...

MATTI. Vai niin, vai niin. Ei taitaisi olla mitään vastaan, vaikka menisi naimisiin puolimiljonäärinkin kanssa?

AURA (*reippaasti*). Ei, ei yhtään. Kunhan sillä puolimiljonäärillä olisi toisen puolen arvosta näköä ja kokoa ja... rakkautta.

MATTI (*reippaasti*). Se on tietty. Minä kyllä tiedän oikean miehen. Se on ihan hulluna taiteilijoihin...

ELLA (*tulee vasemmalta*). Voi, Matti, olin ihan unoh-
taa. Minun.. (*Huomaa Auran.*) ....tuota...

MATTI (*Auralle*). Tässä on meidän mamma ja hyvä mamma onkin... (*Ellalle.*) Ja tämä tässä on neiti Ouru, ihan kunnollinen näyttelijätär.. (*ELLA ja AURA tervehtävät.*)

ELLA. Niin, etkö sinä Matti lähtisi minun kanssani kaupungille...

MATTI. Ahaa, ostoksille! Kyllä meidän mamma tunnetaan. En, en lähde... väsyttääkin niin, se aamiainen, ja laiskottaa... Mutta jos neiti Ouru...

AURA. Mielelläni. Minulla on kyllä aikaa. Minun olisi tavattava Annia. (*Nousee.*)

ELLA (*ilahtuneesti*). Jos vain neidille sopii . . . (*Menevät perältä.*)

MATTI (*edellisten mentyä viittoon jälkeen käsillä iloisena ja ilkkurisesti, huokaa syvään helpotuksesta, asettuu mukavaan asentoon ja grittää nukkua. Ovikello soi*). Perhana! (*Menee varovasti perälle ja palaa Kazzin kanssa, joka on hyvin peloissaan.*)
No, onkos teillä lasku? Antaa tulla vain.

KAZZI (*katsellen ympäriilleen*). Ei suinkaan herra Pyylle ole kotona?

MATTI. Ei, ei ole. Onko asiaa?

KAZZI (*hypähtää melkein*). Ei, ei ole, ei suinkaan.
Onko rouva kotona, rouva Pyylle?

MATTI. Ei, ei ole. Onko hänelle asiaa?

KAZZI. On, on . . . ei, ei ole asiaa, ei.

MATTI (*katselee häntä hetkisen*). Kukas te oikein olette? Teillä ei ole mitään asiaa ja kuitenkin tulette? (*Huutaa.*) Häh?

KAZZI (*pelästyen*). Niin, niin, ei ei . . . (*Pyyhkii hikeä otsaltaan.*) Minä olen johtaja Kazzi Jammer, muotiaitan johtaja.

MATTI. Ahaa, konkurssiloppuunmyynti ja muuta sellaista . . .

KAZZI. Ei, ei, muotiaitta . . . Minä tunnen rouva Pyylteen . . . Ah, hän on kaunis rouva . . .

MATTI. Mitäs se teille kuuluu, kaunisko vai kamala? Häh? Ja asia?

KAZZI. Niin, katsokaas, minä tarjosin rouvalle tänään paikkaa . . . filmiin, elokuvaan . . . ja maksoin . . .

MATTI (*jäätävästi*). Vai niin, vai *vilmiin*. No, ja entä sitten?

KAZZI. Ja . . . ja . . . sitten . . . sitten herra Pyylle ei tykännyt siitä . . .

MATTI. En minäkään olisi tykännyt, jos joku olisi pyytänyt Ellaa *vilmiin* näyttelemään . . . No?

KAZZI. Ja sitten herra Pyylle muuttui brutaaliksi . . .

MATTI. Pur . . . purta . . . Mitä se on?

KAZZI (*näyttäen havainnollisesti*). Näin, hän tarttui minua näin . . . ja sitten hän puhui pahoja sanoja ja sitten . . . sitten hän raahasi minut ulos . . . noin. (*Näyttää kaikki.*)

MATTI (*hörähdellen*). Vai niin teki Jussi . . . no, ja entä sitten?

KAZZI. Ja . . . ja . . . minä menin pois . . . Mutta, mutta . . . Kuka te olette?

MATTI. Jaa että minäkö? Nahkuri, karvari . . . vasikannahkoja ja lehmännahkoja ja kissannahkoja . . . Niin, kissannahkoja. Eikö johtaja osta kissannahkoja? Niistähän saa vaikka minkä elävän nahkoja, vaikka soopelia, kirjavista kissoista ainakin.

KAZZI. Mutta, tuota . . . oletteko herra Pyylteen sukulainen?

MATTI. Enemmän, enemmän, minä olen hänen ystävänsä . . . hänen isänsäkin ystävä . . . nahkurimestari Matti Paiste Akonpohjasta. No?

KAZZI. Eikö herra nahkamestari ole nähnyt täällä jotakin salkkua, pientä mustaa salkkua? Sellaista pussia? Minä . . . minä unohdin sen tänne . . . niin, kun herra Pyylle tuli vihaiseksi ja brutaaliksi.

MATTI. En, en ole nähnyt.

KAZZI (*tarttuen päähänsä*). Voi, voi! Se on tärkeä salkku. Koko minun elämäni riippuu siitä sal-kusta . . .

MATTI. Vai siitä se roikkuu . . .

KAZZI. Siitä, siitä . . . Herra kissannahkamestari . . . voisinko minä . . . sallisitteko, että minä . . . antaisitteko, että minä . . . etsisin, onko se salkku tääl-lä? Voi hyvä kissannahkamestari, minä ostan tusinan nahkoja, jos annatte?

MATTI. Hehheh, kunhan tässä ei vain olisi koira haudattuna?

KAZZI. Ei, ei mitään koiraa, ei pientä sylikoiraakaan. Minä olen rehellinen mies. (*Lyö rintaansa.*) Rehellinen mies, herra nahkamestari.

MATTI (*ratkaisevasti*). Etsikää! Joutuin! Mutta minä seuraan etsintää . . .

KAZZI (*alkaa liehua näyttämöllä, pistäytyy vasemmalla ja oikealla, MATIN seuratessa koomillisen tärkeänä ja valppaana hänen jokaista liikahdustaan.*) Ei, täällä ei ole . . . eikä täälläkään! Minun salkkuni . . . minun tärkeä salkkuni! Voi, Zebulon!

MATTI. Ja Dan ja Naftali. (*Kello soi.*)

KAZZI (*jäykistyen pelosta paikalleen*). Herra Pyylle! Zebulon! Minä olen hukassa. Minä pelkään! Voi hyvä nahkamestari, minä ostan kaksi tusinaa kissannahkoja, jos annatte minun piiloutua. Vain hetkeksi, että pääsen ulos . . . Herra Pyylle murskaa minut, hän nitistää minut . . . minulla on vieläkin korva kipeänä . . .

MATTI (*yhtäkaikkisesti*). Loittone sitten ja nopeasti!

(*Osoittaa vasemmalle.*) No, ala laputtaa! (KAZZI *häviää vasemmalle varpaillaan juosten.*) Katso-
taanhan, herra Iskarjotti! (*Menee perälle ja
palaa KEIJUN kanssa, jolla on edelleen salkku kai-
nalossa.*)

MATTI. No, neidillä on kai laskuja? (*Ottaa esille
lompakkonsa.*)

KEIJU. Kuinka niin? Anteeksi, kuka olette?

MATTI (*jäykästi*). No kukas te itse olette?

KEIJU. Minä olen neiti Harakka, asianajaja ja tä-
män perheen asioitten hoitaja.

MATTI. Ahaa! (*Katselee häntä.*) Vai Harakka!
(*Mahtavasti.*) Minä olen nahkurimestari Matti
Paiste, Jussin ystävä ja hänen isänsäkin ystävä.
Vai on neiti oikein asianajaja? Hm, en minä vielä
ole sattunut näkemään housuttomia atvokaatteja.

KEIJU. Minä olen lakitieteen kandidaatti.

MATTI (*tuttavallisesti*). No sitten minä tarjoan heti
neidille yhden jutun ajettavaksi. Siellä meillä,
Akonpohjassa, riitelee nyt muuan neiti itselleen
miestä . . .

KEIJU. Hyvä mestari, minä . . .

MATTI. Antakaapa kun minä puhun. Niin, se ri-
itelee miestä. Kaksitoista vuotta sitten se meni
kihloihin ja pysyi kihloissa. Sillä oli näet uskollin-
nen luonnonlaatu. Ja sulhanenkin pysyi. Mutta
sitten sille neidille sattui onnettomuus: se laitatti
tukkansa kaupungissa, ja tukka lähti pois. Siitä
tuli kaljupäinen morsian. Ja silloin sen sulhasen
rakkaus loppui siihen, heti paikalla. Purki kih-
lauksen, vaikka oli antanut naimalupauksen. Jot-

ta mitenkäs tällaisessa paikassa? Se neiti on minun sukulaisiani, ja kyllä minä kärejät kustannan. Ottaisiko neiti ajaakseen jutun?

KEIJU. Se on mahdotonta. Minulla on niin paljon työtä.

MATTI. No onpa yksi, joka ei valita työttömyyttä.

KEIJU (*kärsimättömästi*). Ah, kun herra Pyylle ei tule. Hän lupasi olla näinä aikoina täällä.

MATTI (*salaviihkaisesti*). Tuota... tietääkö neiti, millaiset välit Jussilla ja sen eukolla ovat? Minusta ne tuntuvat vähän vinoilta.

KEIJU (*huoaten*). Herra Pyylle on onneton.

MATTI (*koomillisesti huoaten*). Vai niin.

KEIJU. Niin, minähän tiedän. Hänen vaimonsa ei ole hänelle sopiva. Vaimo laiminlyö hänet, vaimo on aina ulkona, hän ui, hän kilpailee ja hän aikoo filmiin.

MATTI (*teeskennellyn osaaottavasti*). Voi Jussi-par-
kaa!

KEIJU. Niin, hänen vaimonsa ei ymmärrä häntä. Herra Pyylle ei voi häiritsemättä antautua taiteelleen...

MATTI (*vilpittömän hämmästyneesti*). Taiteelleen? Mille pirhanan taiteelle?

KEIJU (*ylevästi*). Hän sommittelee taiteellisia luon-
nenukkeja. Kas tässä (*ottaa sivusohvalta nuken*)
on hänen viimeinen luomuksensa — Bobi! (*Ojenta-
taa nuken Matille.*)

MATTI (*käsittämättä oikein*). Popi! Popi! Jottako... jottako... Jussiko tämän on ommellut ja laittanut?

KEIJU. Kyllä.

MATTI (*on hetken sanattomana, räjähtää sitten valta-vaan nauruun*). Ei mutta... hahhaa... jottako Jussi ompelee nukkeja... aikamies leikkii nukkeilla... ei, mutta... ja tätäkö ei anneta tehdä rauhassa... (*Vajoaa tuoliin nauraen.*) Ei, kyllä tämä on paras juttu, mitä olen ikinä kuullut, ja taitaa olla tosikin. (*Kääntyen äkkiä Keijun puoleen ja osoittaen päätänsä.*) Tuota noin... onko Jussilla jotenkin täällä... sahajauhot epäjärjestyksessä?

KEIJU. Mestari ei käsitä asiaa. Herra Pyyllle on hieno taiteilija.

MATTI. Maksaako hänelle kuka näistä... Popi-loista?

KEIJU. Ei, ei vielä. Hän ei ole tarpeeksi tunnettu.

MATTI. Varjelkoon! Ei suinkaan pidä tehdäkään tunnetuksi. Hoidetaan hänet perheen keskuudessa, se on selvintä. Vai ei maksa! No, selvähän se: niin hulluja ei kai ole Pälksaadressakaan. Ja Jussi on konkurssissa?

KEIJU. Kuka... mistä te tiedätte? Taikka, no niin, te olette hänen ystävänsä, te saatte tietää: hänen avioliittonsa on konkurssissa, ei hän itse.

MATTI. Se on kyllä hepreiskaa minulle, mutta olkoon. Ja mitäs hän aikonee tehdä?

KEIJU (*kylmästi*). Hän ottaa eron.

MATTI (*koomillisen auliisti*). Niin, niin, selvähän se. Kun on tiukka, niin tietysti ero. Ja tietysti uusiin heti. (*Äkkiä.*) Kuulkaas, neiti Varis... tuota, Harakka, ottaisitteko te Jussin?

KEIJU (*yllätettynä*). Minä, minä . . .

MATTI (*tyynesti*). Niin, niin, te, te. Te ette kai uisi . . .

KEIJU (*jyrkästi, paheksuen*). En.

MATTI. Ettekä kilpailisi?

KEIJU. Mitä ajattelettekaan!

MATTI. Ja filmiin ei teitä huolittaisikaan.

KEIJU. Herra Paiste!

MATTI. Niin, niin! Vai sillä tavalla. Taitaisitte olla-kin sopiva eukko Jussille?

KEIJU. Herra Paiste, minä pyydän . . .

MATTI. Ja teillä kai on rahaakin. Tietysti, tietysti! (*Yksinkertaisesti.*) Mutta huoliikos Jussi teistä?

KEIJU (*nousten seisomaan, suuttuneena*). Tämä on sopimatonta. Minä en puhu mitään.

MATTI (*hyväntahtoisesti nauraen*). Ei tarvitsekaan.

Kyllä sen näkee, että olette pihkassa Jussiin, eukolliseen mieheen . . . Heheh, mitäs laki sanoo?

KEIJU (*polkien jalkaa*). Minä en siedä tätä enää, en.

MATTI. Älkää vain suuttuko, leikkiä tämä on, leikkiä.

Näkeehän sen. Moititte Jussin eukkoa ja kiitätte Jussia. Kyllä minä sen taudin tunnen. Vai sellainen on Jussin eukko? Hohhoo!

KEIJU (*kiivastuneena*). Niin, eikä siinä kaikki. Hän antaa itseään liehitellä . . . Muuan juutalainen Jammer (*MATTI säpsähtää ja vilkaisee vasemmalle*) on nyt hänen kintereillään . . .

MATTI. No sen minä ymmärrän. Juutalaista ei olekaan helppo karistaa kintereiltään. Kerran minä olin ostamassa itselleni palttoa muutamalta juutilta, niin eikös tämä tullut kaksi kadunväliä peräs-

säni ja alensi hintaa joka kymmenen askeeseen päästä . . . Juoksemaan minun täytyi lähteä, muutoin se olisi kohta antanut sen ilmaiseksi . . . (*Sävyä muuttaen.*) Vai niin on asiat: Jussilla on asianajaja, rouvalla juuti, ja herra ja rouva yhteisesti ovat konkurssissa, mutta herra yksityisesti ei ole . . . . Hohhoo, kylläpä on sekava asia . . .

KEIJU (*kiivaasti*). Minä en ole kenelläkään.

MATTI (*tyynesti*). Mutta halu olisi päästä . . . Niin, niin. Ja Jussi, joka oli niin topakka poika ja ahkera ja järkevä! Sitä onnistui liian hyvin kaupoissa, siinä se. Rikkaus ja laiskuus! Luonnenukkeja! Hahhaa! (*Nauraa.*) Ei, kyllä tässä on pappa Paisteen ryhdyttävä toimiin. Ja nimensä on muuttanut. Pyylle, Pyylle! Ja Tson, Tson! Ja eukko on muka Äni! No jo on! Kyllä se rikkaus ja laiskuus monta teettää!

KEIJU (*kävelee kiivaasti edestakaisin*). Te ette tätä ymmärrä . . .

MATTI. En, en ymmärrä enkä tahdokaan ymmärtää. Minä ymmärrän vasikannahkoja ja lehmännahkoja ja koirannahkoja ja kissannahkoja, minä. Ja parkitsemista ja muokkaamista, ja ukkivissi olen siitä, että Jussi ja sen eukko ja koko tämä seurakunta pitäisi pistää parkkitiinuun ja liottaa ja parkita ja muokata, niin eiköhän tästä vielä selaista toisluokkaista varsinahkaa sukeutuisi. Hyvä pohjanahkaa ei missään tapauksessa . . . Ja me kun tultiin mamman kanssa huvittelemaan! Jopal (*Sävyä muuttaen.*) Tekös sitä olette tiliä pitänyt?

KEIJU. Minä. Täällä on kaikki paperit. (*Osoittaa salkkuaan.*)

MATTI. Niitähän olisi hauska vilkaista.

KEIJU. Ne ovat perhesalaisuus.

MATTI. Niinpä kai, eivät ne sotasalaisuuksia sentään liene.

KEIJU (*äkkiä, kiihkeästi*). Voi, hyvä mestari, te ette ymmärrä, kuinka minä tahtoisin pelastaa herra Pyylyteen... Hän ansaitsisi parempaa... Hänen taiteellinen työnsä... hänen lahjansa...! Hänellä pitäisi olla joku, joka hänestä huolehtisi...

MATTI. Lapsenlikkako?

KEIJU (*kuin ei olisi kuullut*). Joka hoitaisi hänen asiansa... olisi hänelle hellä... olisi hänen luonaan... häätäisi maalliset murheet... (*Kuuluu ääntä ja askelia perältä.*) Voi!

JOHN (*tulee perältä*). Iltapäivää! Minä myöhästyin hiukan. Kas, oletteko tulleet tutuiksi jo?

MATTI. Varmasti. Neiti Korppi... tuota, Harakka kertoi juuri, että sinulta puuttuu rahaa, rakkautta ja rauhaa... Rrrr!

KEIJU (*kärsimättömästi*). Teidän maaseutuystävänne on hyvin omituinen.

MATTI (*kääntyy mennen oikealle*). Nyt minä lähdän kaupungille. Muutan vain kengät jalkaani. Näkemiin! Tulen ihan kohta.

JOHN. Mitäs sinä kaupungille?

MATTI. Ostamaan sydämenvahvistustippoja, aivopalsamia ja ymmärryksen linjamenttia! Terve! (*Poistuu oikealta.*)

JOHN (*Keijulle*). Mitä tuo tarkoitti?

KEIJU (*koettaen hymyillä mielistelevästi*). Herra Paiste on hyvin häikäilemätön ja hyvin... hyvin terävänäköinen...

MATTI (*tulee oikealta ja ojentaa papereita Johnille*). Kas tässä: makuuhuoneen kalusto ja sähkö! Terve! (*Poistuu oikealta.*)

JOHN (*vilkaisee papereita*). Laskuja! Maksettuja laskuja! Matti! Tietääkö... tietääkö hän?

KEIJU. Kyllä, liiankin paljon.

JOHN (*häkeltyneenä*). Konkurssin?

KEIJU. Sen ja muutakin.

JOHN. Että minä ja Anni...

KEIJU. Sen ja muutakin.

JOHN. Että minä... valmistan nukkeja?

KEIJU. Niin, ja muutakin.

JOHN. Nauroiko hän?

KEIJU. Hän hirnui.

JOHN (*katkerasti*). Sen minä kyllä uskon.

KEIJU. Mitä... mitä mieltä te olette esityksestäni?

JOHN (*koomillisen synkästi*). Minä eroan. Anni aikoo esiintyä Jammerin reklaamifilmissä... Sitä minä en siedä.

KEIJU (*innokkaasti*). Ei teidän tarvitsekaan. Minä järjestän eronne. Teidän on muodostettava elämäne uudelleen.

JOHN. Jottako mentävä uusiin naimisiin?

KEIJU. Niin, uuteen, onnelliseen avioliittoon.

JOHN (*edelleen synkästi*). Niin kai. En minä osaa olla yksinäni.

KEIJU (*huokaa syvään*). Ah, sen minä ymmärrän. Kirjoittakaa, kirjoittakaa, minulle asianajovalta-

kirja. Kas tässä on kaavakkeita. (*Ottaa salkustaan papereita, ja JOHN kirjoittaa.*) Kas niin! Kiitos. (*Huokaa.*) Minä ymmärrän teidät. Yksin ei ole hyvä olla. Minä tiedän, miltä se tuntuu. Ah, minä olen ollut yksin. Minulla on ollut menestystä, minä olen ansainnut, minä olen rikas. Minun älyäni ylistetään, minä saan tärkeitä tehtäviä. Ja sittenkin minä olen yksin ja onneton. Minä... minä olen rakastava, hellä nainen, ja minä kaipaankotia ja miestä, jota voin hoivalla, ja... ja... JOHN (*kiireesti, hieman peräytyen*). Niin, niin, tietysti... jos niin on, niin tähän kyllä saatte miehen... tähän olette henkevä ja älykäs ja rikas... Minä... minä...

KEIJU (*riehaantuen, heittäytyy äkkiä Johnin kaulaan, nopeasti, intohimoisesti*). Niin, niin, sinä, sinä... Minä tiesin sen, että sinä... sinun ei tarvitse kysyä... minä luen sinun silmistäsi... sinä rakastat minua... niin, niin... (*raukeasti*) ja minä rakastan sinua.

JOHN (*avuttomana, peloissaan*). Minä... minä...

KEIJU (*kiihkeästi*). Niin, sinä, sinä... Sinua minä olen ajatellut jo pitkään, sinä olet niin kultainen ja herttainen... Minä järjestän meidän molempien elämämme ja sitten saa John rauhassa laittaa Bobeja ja Babyja... Ja me menemme oikeaan avioliittoon, emme toveruusliittoon... Oi, John, minä olen niin onnellinen...

JOHN (*Keijun puristuksessa, koettaen varovasti irtautua*). Mutta, mutta... jos... vaikka... ehkä... minä... tuota...

KEIJU (*peittää hänen suunsa kädellään*). Ei mitään, ei mitään! Ollaan vain onnellisia . . . niin, pelkästään onnellisia . . . Oi, John, tämä oli yllätys, tämä oli odottamatonta . . .

JOHN (*heikosti*. Niin oli . . . odottamatonta . . . (*Muistaen, pelästyen.*) Mutta jos Anni näkee! Anni on kauhean mustasukkainen nyt teille . . .

KEIJU (*rohkeasti*). Minä en pelkää mitään sinun rinnallasi . . .

JOHN. Mutta minä pelkään . . . ei mitään skandaalia . . . (*Kolinaa perältä, kuiskaten.*) Se on Anni! Pois! Voi, minne . . . mitä? Tuonne! (*Työntää Keijun oikealle. KEIJULTA jää salkku papereineen pöydälle. John tempaa sen ja työntää sivusohvan alle.*)

ANNIE (*tulee perältä, seisahtuu taka-alalla*). Kuka täällä oli?

JOHN. Täälläkö?

ANNIE. Niin, täällä?

JOHN (*koettaa olla huolettoman näköinen*). Täällä ei ollut ketään tai . . . niin, oli, oli . . . minä olin . . .

ANNIE (*tutkivasti*). Mutta ethän sinä yksinäsi puhunut?

JOHN (*koettaa kiskoa kaulustaan väljemmälle*). Minä . . . minä se puhuin, yksinäni . . . niin, niin, ihan yksinäni . . . minulle on tullut sellainen tapa . . . yksinäisyydessä . . . niin, niin . . .

ANNIE (*poistuu vasemmalle. Hetken kuluttua kuuluu pelästyksen kirkaisu, joka ikäänkuin katkeaa; sitten Annie ilmestyy takaisin hyvin hämillään ja peiloissaan*). Oh, kuinka pelästyin!

JOHN (*on rynnännyt vasemmalle, Annien edessä*). Mitä sinä niin kamalasti kirkaisit?

ANNIE. Siellä... siellä oli... aave... tuota... hiiri... ei, kun hämähäkki... hämähäkki, niin, niin, hämähäkki... huh, kuinka pelästyin, etten osaa edes puhua.

JOHN. Se hämähäkki on tapettava. (*Aikoo mennä vasemmasta ovesta.*)

ANNIE (*asettuu eteen*). Ei, ei... ei tapeta... ei, minä kuulun eläinsuojelusyhdistykseen... en minä pelkää... hämähäkit tuottavat onnea...

JOHN. No, anna kun minäkin vilkaisen sitä hämähäkkiä.

ANNIE. Ei, ei, se on jo ehtinyt mennä piiloon... Mutta, John, sinulla on eaudecologne'ia! Se virkistää minua! (*Menee oikealle, JOHN hyppää kerkeästi eteen*).

JOHN (*hätäisesti*). Ei, ei, kyllä minä tuon, ei sinun tarvitse vaivautua... hetkinen vain, minä kyllä... (*Livahtaa oikealle ja tuo pienen pullon, jonka ojentaa Annille. ANNIE kostuttaa otsaansa, JOHN seisoo oven edessä ja pyyhkii tuskanhikeä.*) Huhhuh, kuinka täällä on kuuma. Minne me menemme tänäiltana vieraitten kanssa?

ANNIE (*kuin poissaolevana*). Niin, menemme... Kyllä me menemme. (*Kuin heräten.*) Mutta me eroamme...

JOHN (*jyrkästi, katkerasti*). Kyllä, me eroamme. Mutta vasta sitten kuin vieraat ovat lähteneet. Siihen asti tehkäämme aselepo.

ANNIE. Mutta ei päivääkään kauemmaksi.

JOHN (*juhlallisesti*). Ei päivääkään. Mutta nyt, ei mitään skandaalia.

ANNIE (*hermostuneesti*). Ei, ei mitään. (*Kuuluu melua perältä.*) Nyt tulevat jo.

IISAK (*syöksyy perältä, pysähtyy töksähtäen, hätäisesti*). Onko hen täällä? Mite? Ah, hhyvä iltaa! Antteks, antteks, onkkos härrä johtaja Jammer täällä?

JOHN (*hirmustuen*). Kuka . . . kuka täällä?

IISAK. Härrä johtaja Jammer. Henen piti olla täällä, hen tulla tapaamaan kaunista frouvaa, joo. Meill olla yks hhyvin kiire afääri . . . geshäfti . . . kaikki riippuu siitä . . . onks härrä johtaja . . .?

JOHN (*astelee uhkaavan tyynesti Iisakin luo*). Pitikö johtaja Jammerin tulla tapaamaan kaunista rouvaa tänne? Rouva Pyyllättäkö?

IISAK. Juu, juu, Pjylle, Pjylle . . . onks härrä johtaja täällä?

ANNIE (*on seurannut tuskastuneena keskustelua*). Ei, ei, hän ei ole täällä eikä ole ollutkaan. Eikä hänen pitänyt tullakaan tänne . . .

JOHN (*on tullut aivan Iisakin luo*). Kukas te olette?

IISAK. Mine olla Iisak Levison, härrä Levison. Liigemies, härrä johtajan gumbbani . . . Onks härrä johtaja täällä?

JOHN (*karjaisten*). Ei, ei ole! Mitäs hittoa teillä täällä on tekemistä? Onkos tämä mikä narinkka, mikä juutipörssi, vai? Ulos!

IISAK (*pelästyen*). Voi, hhyvä härrä, mine menen . . . mine menen . . . mine viggelästi menen . . . (*Poistuu kiireesti.*) Voi, voi minu gumbbani Jammer,

Kazzi Jammer . . . me olla hukassa . . . jos mine ei löydä dover Kazzia . . .

JOHN (*myrkyllisesti*). Vai niin, vai Jammeria etsitään täältä!

ELLA (*tulee Auran seuraamana, ilahtuneesti*). Jokote olette tulleet? Voi, voi, kuinka on koreita kauppoja! (*Huokaa.*) Kun olisi oikein miljonääri, niin ostaisi kaikki.

ANNIE. Niin, rouva Paiste, ehkä sellainen tuntuu vaihtelulta . . .

ELLA. Rouva! Mikäs rouva minä olen. Täti minä olen ja Ella. Ei huolita ruveta haukkumaan toisiamme . . .

MATTI (*tulee Topin seuraamana*). Ei, ei haukkumaan varsinkaan . . . Tässä minulla olisi uusi vieras. Se on kovasti kainoluontoinen, mutta se ei merkitse mitään, kun minä olen matkassa. (*Tärkeästi.*) Tämä on se Topi Heiskanen sieltä Akonpohjasta, kanalanomistaja. Sillä on kaksituhatta kanaa ja kaksisataa kukkoa ja sitä sanotaan tavallisesti Tipu Heiskaseksi.

TOPI (*hyvin arka ja kömpelösti käyttäytyvä nuorukainen, kokonaan hämillään*). Mutta . . . tuota . . . setä . . .

MATTI. Älä huoli. (*Esittelee koomillisen mahtavasti.*) Tässä on korea rouva Pyylle ja tässä hänen ukkonsa, Jussi Pylkkänen . . . (*Hymähtäen, merkitsevästi.*) Tässä on neiti Ouru, filminäyttelijätär . . .

TOPI (*sopertelee jokaisen esittelyn jälkeen*). Hauskaa . . . erittäin hauskaa tutustua . . . minä tuota . . . (*Jää seisomaan neiti Ourun luo.*)

AURA (*vilkkaasti*). Ah, kaksituhatta kanaa! Kuinka mielenkiintoista!

TOPI (*avuttomasti*). Niin, juuri niin, äärettömän mielenkiintoista... tuota, te olette... tuota... neiti on... tuota, filminäyttelijätär...

AURA (*armollisesti*). Niin, olen antautunut taiteen palvelukseen...

TOPI. Minä... minä... minä myös rakastan taidetta... minä harrastankin sitä... tuota... soitin bassotorvea... tuota...

MATTI. No annetaanhan olla nyt bassotorvien... (*Istuutuu sohvalle ja sattuu vilkaisemaan taakseen, huomaten Keijun salkun, säpsähtää.*) Tuota noin, hm... (*Kovemalla äänellä.*) No, Jussi, joko sinulla on iltaohjelma meitä varten valmis? Me lähdemme huvittelemaan, kaikki... neiti Ouru tulee tietysti mukaan... kyllä Topi pitää teistä huolta... hän on tottunut kanoja hoitamaan...

TOPI (*kiireesti*). Olen minä tottunut... kyllä minä hoidan... (*Kumartaa.*) Jos neiti antaa luvan...

AURA (*teennäisen väsyneesti*). Oh, minä olen kyllä hiukan väsynyt juhlimiseen, mutta näin ollen... minä suostun...

MATTI (*on varoen keinotellut salkun takkinsa alle*). Tuota noin... Jussi... ajatteleppa nyt ohjelmaa... minä vilkaisen hiukan tätä ihmeellistä huoneistoa... (*Menee vasemmalle.*)

ANNIE (*pelästyneenä*). Voi ei, herra Paiste, ei mitenkään... minulla on huoneeni niin kauheassa epäjärjestyksessä... (*Asettuu eteen.*)

MATTI. Ei se mitään merkitse, kyllä minä olen Ellan kanssa jo tottunut...

ANNIE. Ei, ei, hyvä mestari...

MATTI (*kääntyy oikealle*). No, olkoon, menen tänne Jussin huoneeseen...

JOHN (*pelästyneenä*). Ei, ei... minä... tuota... äsken kaadoin sinne lattialle myrkkyyä... vahingossa... nyt siellä on ikkunat auki... sinne ei voi mennä...

ANNIE (*säpsähtäen*). Myrkkyyä!

ELLA (*pelästyneenä*). Myrkkyyä! Siellä on minun korini...

JOHN (*tempaa nenäliinan ja painaa sen kasvoilleen, hätäisesti*). Odottakaa! Minä käyn sen noutamassa. (*Syöksyy nopeasti oikealle ja palaa raahaten pärekoria. Sulkee oven.*) Tässä se on...

MATTI (*innokkaasti, pidellen toisella kädellään salkkua takin alla, toisella tarttuen koriin*). Kyllä minä... minä vien sen eteiseen... (*Tempaa korin väkisin Johnilta ja raahaa sen perältä ulos. Palaa sitten ilman salkkua.*) Huh! No, mamman tavarat on pelastettu myrkyttä...

JOHN (*pyyhkien hikeä, hätäisesti*). Ja nyt lähdetään... päivälliselle... ja sitten muualle...

ANNIE (*kuin edellinen*). Niin, niin, kiireesti... minä olen ihan kuolemaisillani nälkään...

ELLA (*hiukan estellen*). Mutta minun pitäisi hiukan laittautua...

ANNIE (*kiireesti*). Ei, ei, kyllä täti kelpaa... meidän olemme yksinkertaisia... vielä tässä lait-

tautua... (Tarttuu Ellan käsipuoleen ja alkaa vetää häntä perälle.)

MATTI (on touhunnut kauluksensa järjestämisessä, vilkuu vasemmalle). Joo, joo... lähdetään... päivälliselle ja illallisille ja muualle... kyllä, kyllä... No, Tipu ja neiti!

AURA (nyökäyttää päätänsä). Kyllä... kyllä...

TOPI (nyökkää ihan samoin). Kyllä... kyllä... (Menee AURAN kanssa perältä, ANNIE ja ELLA seuraavat, viimeisinä MATTI ja JOHN.)

MATTI (osoittaa Johnia menemään ensin). No, isäntä ensin!

JOHN (estellen). Ei mitenkään! Vieras ensin! (Kursavevat hetkisen ja menevät sitten yhtäikaa, luoden kumpikin salaviihkaisen katseen, MATTI vasempaan, JOHN oikeaan.)

ELLA (näyttämön takaa). Ja ovi on suljettava... pantava lukkoon... minä kyllä panen...

JOHN. Ei se ole välttämätöntä...

ELLA. On varmasti. (Hiukan melua, joka häipyi.)

KAZZI (pilkistää varovasti vasemmalta ja hiipii perältä ulos, näyttämön takaa). Voi Zebulon!

KEIJU (tulee oikealta, hiipii perälle, mutta hiljaa kirkaisten juoksee takaisin oikealle, vilkaistuaan pöydälle ja nähtyään salkkunsu kadonneen). Salkkuni!

KAZZI (tulee näyttämölle haroen epätoivoissaan tukkaansa). Ovi kiinni, ovi kiinni! Ah, Zebulon! (Tarttuu puhelimeen.) 11 38! Joo, juu, kolme kahdeksan! Onko Iisak! Pyytäkää, pyytäkää! Eikö? Juuri tulee. Minä odotan, minä odotan...

(Hyppelee hermostuneena kuulotorvi kädessään.) Ah, sinäkö, Iisak? Minä olen täällä, Kazzi... niin, niin... Kuule... Mitä, Steinbock konkurssissa... Ah, Zebulon! Kuule, minä olen täällä... johtaja Pyylteen luona... minut on suljettu sisään... minä en löydä salkkuani... ymmärrätkö, en löydä... tule, rakas Iisak, tule auttamaan... avaa vaikka keittiönovi... vaikka tiirikalla... tai väärällä avaimella... minun täytyy päästä pois... ja minä rupean etsimään nyt salkkuani... Ah, Zebulon... minä en ehdi nyt kaikkea selittää... joudu, rakas Iisak, riennä, juokse, kiiruhda... minä odotan... tule, tule... *(Asettaa kuulotorven paikoilleen ja vaipuu väsyneenä istumaan.)* Ah, Zebulon...

K O L M A S N Ä Y T Ö S

Näyttämö puolihämärässä, ikkunoista lankeaa valoa yli näyttämön.

KEIJU (*tulee oikealta kääriytyneenä laajaan valkoiseen vaatteeseen, hiipii varovasti näyttämöllä, etsiskelee kaikkialta kuulostellen ja pysähdellen, näkee vasemman oven liikahtavan ja pysähtyy liikkumattomaksi seinää vasten vasemmalla valokuovan ulkopuolella*).

KAZZI (*tulee vasemmalta ja hiipii melkein keskelle näyttämöä Keijua näkemättä. KEIJU liikahtaa hiukan, KAZZI huomaa ja kirkaisee syösten suinpäin oikealle. Hhaa-aamu . . . rosvo . . .*

KEIJU (*kauhuissaan*). Oi-voi! Murtovaras! (*Kiertää pöydän taa.*)

KAZZI (*jää toiselle puolelle, tekee yrityksen päästä vasemmalle, KEIJU lähtee myös liikkeelle, kiertävät pöytää, kunnes KAZZI äkkiä kääntyy ja törmää Keijuun*). Mi . . . mitä . . . kuka te olette? Nainen?

KEIJU. Laskekaa, laskekaa . . . tai huudan apua . . . (*Vaate valahtaa kasvoilta.*)

KAZZI (*tempaisee Keijun ikkunoista lankeavaan vaaloon*). Ne—neiti Harakka!

KEIJU. Johtaja Jammer! (*Erkanevat toisistaan.*)
Tämä on kauheaa.

KAZZI. Tämä on hirveää. Mitä te täällä teette?

KEIJU. Entä te?

KAZZI (*voipuneesti*). Minä odotan. Oven aukenemista. Se on lukossa. Kaksinkertaisessa lukossa. Voi, mitä herra Pyylle sanoo? Ja minulla on kiire . . . minulla on kiirempi kuin ulosottomiehellä.

KEIJU (*melkein kuin itseksen*). Mitähän Annie mahtaa ajatella? Minun kunniani . . . minun kunniani . . .

KAZZI (*hypähtää*). Ei neidin tarvitse yhtään pelätä, ei yhtään. Enkä minä välitä ajatuksista . . . mutta herra Pyylle nipistää korvasta . . . hän ehkä antaa selkään . . . ja minun selkäni on paljon arempi kuin kunniani . . .

KEIJU. Mitä me teemme? Eikö ikkunasta pääse? (*Menee ikkunan luo.*) Tuossa on lähellä palotikkaat.

KAZZI (*vilkaisee niinikään ikkunasta, pelon puistattamana*). Ei, ei, kautta Aaprahamin . . . ei, ennen minä otan selkään kuin lähden noille tikapuille . . . huhhuu!

KEIJU. En minäkään uskalla.

KAZZI. Ja salkkuni, salkkuni! Voi, että Iisak jo tulisi!

KEIJU. Iisak, kuka Iisak?

KAZZI. Minun liiketoverini . . . auttajani . . . hän lupasi avata oven, vaikka tiirikalla . . . ainakin keittien oven . . .

KEIJU. Minä en käsitä, minne salkkuni on joutunut.

KAZZI. Enkä minä. Mutta etsikäämme. Minun on saatava salkkuni, saatava vaikka poliisin kautta . . .

KEIJU (*hiljaa*). Ja minun . . . ilman poliisia . . . (*Molemmat alkavat hermostuneesti etsiskellä.*) Ei, täällä ei ole. Olisiko se viety muualle? (*Menee vasemmalle.*)

KAZZI. Zebulon, Zebulon! (*Koputus kuuluu ikkunasta, KAZZI hypähtää säikähtäneenä.*) Aapraham! Kuka siellä? (*Hiipii ikkunan luo.*)

IISAK (*vaimesta, ikkunan takaa*). Oletkos siellä, gumbbani Kazzi?

KAZZI (*ilahtuneena*). Iisak! Minä olen täällä.

IISAK. Mine olla palotikkailla. Ei saa ovea auki. Ei osaa tirrikoida. Kazzi, onks sinulla ne paperit? Anna ne tänne. Sido ne tuoho käppiin kiin. (*Ikkunasta ojentuu kävelykepin pää.*)

KAZZI. En ole löytänyt papereita.

IISAK. On siin kans yks liikkemies! Hukkaa paperit! Ah Ararat! Mite minu pitee nyt tehdä? Tule tänne, palotikkait pitki. Kazzi.

KAZZI. En, en uskalla. Tule tänne, Iisak, auttamaan etsimisessä.

IISAK. Mine kyll uskalla. Afääri takia mine uskalla istua vaikk piru anoppimuori kans samass kaffe-pöydäss. Geshäfti olla enemmänä kuin yks henki. Mine tule, mine tule! (*Keppi ojentuu jälleen ikkunasta.*) Jelppa nyt gumbbani, Kazzi! (*Kiipeää KAZZIN avustamana huoneeseen.*)

KAZZI. Sinä olet rohkea mies, Iisak!

IISAK. Mine rohke? Ei, ei! Yks pupu olla rohkeamp kuin mine. Mut mine olla liikkemies!

KAZZI. Mistä on oikein kysymys?

IISAK. Jaa, sine hunsvott! Miste? Siit, että sine olla huomispäivän gongurssis, jos ei veli Iisak nyt jelpa. Sine olla gongurssis, jos sine ei tänä iltan kihlaa Rebekka Jaakopitytär Steinbock. Siit olla kysymys. Ymmärräks?

KAZZI (*vaipuu istumaan*). Rebekka!

IISAK. Just, Rebekka! Mine sano-kylle, et hen ei ole mike Jeriko ruussu tai Saaroni lilja, mut jos hoonost tavarast saa hyvä hinna, nii on paras ostta. Ymmärräks? Joo, Steinbock, se vanha halvatu juutalainen meina tehde gongurssi hoomispeiven. Ja silloin teke myös idioot Jammer gongurssi. Me ei saa pennike irt Steinbockilta, ei halvatu pennike. Mut jos sine nai Rebekka, niin Steinbock ei tee gongurssi, vaan me löömme budiiki yhte ja jatkame. Ymmärräks? Ja nyt tarvite ne paperit, kaikk paperi, kiinnitykse ja muut. Just tene iltan.

KAZZI. Mutta minä en tahdo Rebekkaa.

IISAK (*myrkyllisesti*). Vai ei tahto, vai ei tahtol! Jaa, jaa, sinull pite oll joku sellaine pulsk frouva kuin joku Pjylle, jool! Joll ei ole pennikel! Kirkrotta! Narinkkamatami! Ja sitt muka olemas yks liikkemies, yks gumbbani! Sine nait se halvatu Rebekka, mine ole vissi, tai siit teet gongurssil!

KAZZI. Älä puhu mitään rouva Pyylteestä. Hänellä on perintö. Minä tiedän.

IISAK. Perintö! Mite halvatu sinu auttaa perintö kymmene vuoden pääst, jos sine hoomispäivänä teet gongurssi? Ja hooliiks se frouva sinust?

KAZZI. Minä toimitan hänet filmiin.

IISAK. Jaa, eiks tanssijaks möös? Sinu filmi! Se filmi tehdä gongurssi joka tapauksess. Se hullutus loppul! Eik sine Steinbockilt saa pennike filmiin. Mut riittää jo. Etsikäämme paperi! (*Alkavat etsiä, IISAK häikäilemättömästi, vedellen liinoja alas, pari tuolia kaatuu.*)

KEIJU (*tulee vasemmalta*). Ah, tekö! Miten on, — pääsemmekö?

IISAK (*viittaa ikkunaan*). Kyll, kyll, tuota kautt. Mine tuln sielt.

KEIJU (*astahtaa taaksepäin*). Ei, ei, minua hirvittää.

IISAK (*kuivasti*). Nii minukin hirvitt. Mutt mine olla yks liikkemies. Ei, ei täällä ole salkku!

KEIJU. Enkä minäkään löydä omaani, en. Tämä on käsittämätöntä.

IISAK. Mike ei olla käsittemetönt.

KEIJU. Mutta tämä tilanne on mahdoton. Me olemme täällä vieraassa asunnossa... luvatta...

IISAK. Mutta he olla luvatta möös sulkenut...

KAZZI. Ja minä pelkään herra Pyyllettä. Minun korvani...

KEIJU. Ja minun kunniani on tällaisessa tilanteessa alttiina vaaralle...

IISAK (*nauraa kuivasti*). Yks korva... yks kunnia... se ei ole yhtike mite yks afääri rinnall...

Mut ne paperi. (*Melua kuuluu takaa ja kiistelyä.*)

KAZZI (*kavahtaen*). Herra Pyylle! Minne nyt piiloon! Tule, Iisak!

IISAK (*hermostuneena*). Ei, ei, otta vain selkä, niin sill selve.

KAZZI. Tule! (*Rientää oikealle, vetäen vastustelevan IISAKIN mukanaan.*)

KEIJU. Tämä on kamalaa! (*Menee vasemmalle.*)

AURA ja TOPI (*tulevat perältä*).

AURA. Tämä on sietämätöntä!

TOPI. Mutta antakaa minun selittää.

AURA. En, en, te olette epäkohtelias, tunkeileva, te olette sietämätön. Miksi ette voinut jäädä ulos odottamaan?

TOPI. Mi... minulla oli asiaa tänne...

AURA (*pysähtyy, silmäilee ympärilleen ja näkee epäjärjestyksen*). No, voi pökölö! Onko täällä käynyt varkaita?

TOPI (*pehmeästi sammaltaen*). Voi per-perhana.

AURA (*äkkiä*). Minua peloittaa.

TOPI (*miehistyen*). Olenhan minä täällä.

AURA. Mutta sittenkin...

TOPI (*mahtavasti*). Minä en pelkää... (*Oikealta kuuluu kuin jonkun huonekalun jysähdys, TOPI säpsähtää, peräytyy hiukan.*) Mi-mitä se oli?

AURA. Tämähän... tämähän...

TOPI (*kohentautuen, yrittää oikealle*). Minä lähden katsomaan.

AURA (*tarrautuu häneen kiinni*). Ei, ei, minä pelkään yksin. Jääkää tänne, herra Heiskanen.

TOPI (*ilahtuneesti*). Ky-kyllä minä jään. (*Sävyä muuttaen.*) Mutta anteeksi, mitä teillä oli tänne asiaa?

AURA (*viekskaasti*). Entä teillä?

TOPI. Minulla . . . tuota . . .

AURA (*laskee keimailevasti kätensä Topin olalle*).
Kuulkaapa, herra Heiskanen! Minulla on pyyntö teille.

TOPI. Minä . . . minä teen kaiken.

AURA. Se oli herrasmiehen vastaus. Siis: herra Heiskanen, poistukaa hetkeksi ulos!

TOPI. Mutta . . .

AURA. Siis . . . ei mitään muttia. Minusta on hyvin kiintoisaa kokea, haluatteko täyttää ensimmäisen pyyntöni.

TOPI (*alttiisti*). Kyllä, kyllä . . . (*Menee perälle, pysähtyy.*) Mutta ettehän karkaa?

AURA. En, en!

TOPI. Minä odotan. (*Poistuu.*)

AURA (*katselee ympärilleen, huudahtaa puoliääneen*).
Herra Jammer! Johtaja Jammer!

KAZZI (*pilkistää oikealta*). Ah, neiti Ouru! Oletteko . . . oletteko yksin?

AURA. Kyllä, kyllä. Tulin päästämään teitä epä-mukavasta tilanteesta.

KAZZI (*tulee esille IISAKIN seuraamana*). Oh, te olette enkeli, kaunis enkeli! Minä järjestän teille ensiluokkaisen osan seuraavassa filmissä.

IISAK. Ei tule mite ensi filmiä, muista se, Kazzi!

AURA. Mutta mistä . . . mistä herra Levison on tänne ilmestynyt?

IISAK. Ikkunast. Mine olla liikkemies.

AURA. No niin, nyt siis pääsette ulos. Ja rouva Pyylle pyysi, ettette nyt häntä vaivaisi.

KAZZI. Te olette enkeli. Rouva Pyylle on enkeli.

Mutta . . . eikö rouva Pyylle puhunut mitään teille salkustani?

AURA. Ei.

KAZZI. Voi, voi! Tämä on kamalaa. Minun täytyy saada se takaisin. Minä jätin sen aamupäivällä pöydälle ja nyt se on kadonnut.

AURA. Ehkä herra Pyylle on sen korjannut?

KAZZI (*vavahtaen*). Niin, niin, ehkä. Ja silloin minua taas nipistetään korvasta. Mutta, neiti Ouru, kiltti neiti Ouru, kaunis neiti Ouru, ettekö te tahdoisi sitä etsiä? Minä olen jo kyllä etsinyt, mutta en ole löytänyt. Ettekö tahdo, kiltti kaunis neiti Ouru? (*Laskee pyytävästi kätensä Auran käsivarrelle.*)

TOPI (*on tullut perältä*). Hm, tuota . . .

AURA (*suutahtaen*). Mitä, herra Heiskanen?

TOPI. Minä . . . tuota . . . kuulin täältä kiihkeää keskustelua ja ajattelin, että jos te olisitte vaarassa . . .

AURA (*halveksivasti*). Teidän ajatuksenne . . .

TOPI (*katsellen miehiä*). Tuota . . . onko teistä joku herra Jammer . . . konkurssiloppuunmyynti y.m.? Mestari Paiste pyysi minua päästämään sellaisen elävän ulos.

KAZZI (*vilkkaasti*). Minä, minä olen Jammer, herra johtaja Jammer.

TOPI (*hitaasti*). Niin, mestari Paiste sanoi, että teille olisi annettava joku salkku . . . mutta oletteko te johtaja Jammer?

KAZZI (*kiljähdellen*). Salkku, salkku! Tiedättekö missä salkku on?

TOPI Tietysti. Mutta oletteko Jammer?

KAZZI. Minäkö? Syntymästä saakka. Tässä voivat todistaa minun liikekumppanini herra Levison ja neiti Ouru!

IISAK. Mine todista, mine todista...

TOPI. Koska neiti Ouru tuntee, niin se riittää. (*Menee perälle ja raahaa pärekorin lattialle.*) Täällä se on. (*Avaa korin ja ojentaa Keijun salkun Kazzille.*)

KAZZI ja IISAK (*hyppelevät hetkisen*). Hei, hei! Nyt on selvä! Kiitos, kiitos! (*Poistuvat juosten perältä.*)

AURA. Vai niin, sekö oli teidän asianne?

TOPI. Jä samako teidän? (*Purskahtavat nauramaan.*)

AURA. No niin, nyt meidän on siis paras lähteä, muutoin muu seurueemme ehkä alkaa ihmetellä.

TOPI. Neiti Ouru... hetkinen...

AURA. No mutta... mikä teidän on... puhukaa!

TOPI (*innokkaana, mutta neuvottomana*). Katsokaas, neiti Ouru... minulla on kaksituhatta kanaa...

AURA. Ja kaksisataa kukkoa... No!

TOPI. Niin, ja nyt minulla on parhaillaan kymmenentuhatta munaa... Eikö se ole hirveätä?

AURA (*nauraen*). Ei, ei minusta. Myykää, myykää!

TOPI. Te ette ymmärrä. Katsokaas, ne kymmenentuhatta munaa ovat paraikaa hautumassa. Niistä tulee...

AURA. Kymmentuhatta kananpoikaa! Onpa siinä jo tipuja!

TOPI. Voi, te ette ymmärrä! Niin, ne munat ovat hautumassa poikasiksi ja sentähden minun täytyy kiiruhtaa... minun on jo huomenna matkustettava... minä en uskalla jättää niitä apulaisten hoidettaviksi...

AURA. On siis kummiksi kiire...

TOPI. Ettekö te... ettekö te tahdo ymmärtää?
Minä en tahtoisi matkustaa. Minä tahtoisin jäädä... Minulla olisi niin paljon puhuttavaa...

AURA. Puhukaa, puhukaa!

TOPI. Minä... minä en uskalla...

AURA. Mutta ettehan te äskenkään pelännyt?

TOPI. Se oli toista... Ja tämä on toista... Minä olen nyt tutustunut teihin...

AURA. Ja sitten?

TOPI (*kuin raivostuen*). Ja siksi minun mieleni tekisi heittää nuo kymmenentuhatta munaa huuthiivattiin, laittaa niistä vaikka munakokkeliä...

AURA. Mutta herra Heiskanen, miksi kiivastutte?

TOPI. Siksi... siksi, että minä... siksi että minä olen tuntenut teidät nyt... (*vilkaisee kelloon*) kolme tuntia kymmenen minuuttia.

AURA. Mutta en minä käsitä mitään.

TOPI. Ette tietysti. Enhän minä itsekään käsitä. Mutta niin vain on. (*Katsoo Auraan lammasmaisesti hymyillen.*)

AURA. Te olette hermostunut, herra Heiskanen.

TOPI. Tietysti, minä olen hermostunut, minä olen pata... pato... patoloogisen hermostunut ja hysteerinen siksi että minä... minä rakastan teitä...

AURA. Oh, sepä oli odottamatonta.

TOPI. Tietysti se oli odottamatonta. Minulle se oli vieläkin odottamattomampaa. Mutta se on totta... Minä rakastan teitä... minä olen aina rakastanut teitä... koko ajan... silloin kun en vielä teitä tuntenutkaan... ja nyt koko ajan... kolme

tuntia kymmenen minuuttia, ja rakastan teitä aina... (*kaameasti*) aina kuolemaan asti... rakastan, rakastan... menkoot munat mäskiksi, mutta minä rakastan teitä... Voi, neiti Ouru, minä tarjoan teille nimeni ja kaiken omaisuuteni ja kaksisataa kukkoa ja kaksituhatta kanaa ja kanalat ja konehautomot ja maatilaa ja... ja... rakkauteni. Voi, neiti Ouru, vaikka minä olen kanalanomistaja, niin minun henkeni palaa taiteelle ja taiteesta... minä ajattelen musiikkia, oh, ... minä ajattelen näyttämöä... minä rakastan... rakastan teitä... minä olen rakastanut teitä jo kolme minuuttia yksitoista minuuttia...

AURA (*yllätettynä*). Herra Heiskanen!

TOPI. Vastatkaa minulle... vastatkaa... minulla on kiire... minulla on vain tämä hetki... me emme pääse kahden olemaan... minun on huomenna matkustettava... (*nyyhkyttäen melkein*) kymmentuhatta muna odottaa minua...

AURA. Voi, herra Heiskanen, tämä on niin odottamatonta... tämä on mieletöntä... te olette ihan mieletön... (*Sivelee otsaansa kuin koettaen herätä.*) Niin, minä muistelen... minä ajattelen... minä haaveksin joskus... ajattelen, väliajoilla... maaseutua... metsiä, pientä taloa...

TOPI. Minulla on suuri talo.

AURA. ... pientä taloa ja lehmiä ja hevosia... ja sieviä kanoja, jotka nokkivat jyviä pihalla...

TOPI. Voi, voi, ajatelkaa, ajatelkaa!

AURA. Minä olen kauhean väsynyt filmiin ja taiteeseen...

TOPI. Niin, niin, tulkaa lepäämään kanojen luo . . . tulkaa . . . Vastatkaa, neiti Ouru, oi vastatkaa . . . niin minä tulen niin iloiseksi, etten osaa niin iloisen ollakaan . . . Tu-tuletteko vaimokseni?

AURA. Mutta minä tunnen teitä niin vähän.

TOPI. Ei se merkitse mitään. Onhan teillä aikaa tutustua, kunhan olemme naimisissa. Ja minä saan kyllä hyviä todistuksia. Koulussa minulla aina oli käytös kymmenen. Ja mestari Paiste todistaa, että olen hyvin kiltti . . . ja kunnallislautakunnan esimies . . . ja pastori . . .

AURA (*hymyillen*). Minä uskon kyllä . . .

TOPI (*ilahtuneesti*). No, sehän on selvä, että uskotte . . . . Ja otatte minut?

AURA. En tiedä.

TOPI. Vaikka kokeeksi? Mennään kihloihin vaikka vähäksi aikaa. Jos minä en miellytä, niin annatte lähtöpassin . . . Antakaa minun yrittää . . .

AURA. Sinä olet kultainen poika, Topi!

TOPI (*huutaa ilosta*). Topi, Topi! Sinä siis suostut, oi Aura! (*Heittäytyy hänen kaulaansa.*)

AURA (*koettaen vastustaa*). Mutta enhän minä ole mitään luvannut . . .

TOPI. Ei tarvitsekaan, ei tarvitsekaan . . . uskon muutenkin . . .

KEIJU (*tulee vasemmalta, jäätävästi*). Anteeksi, häiritseenkö?

TOPI (*kavahtaa irti Aurasta*). Tietysti, tietysti . . . tuota ette, ette . . . minä tässä . . . me tässä . . . tuota . . .

KEIJU. Voiko herrasväki mahdollisesti sanoa, missä herra Pyylle nyt on?

AURA (*koettaa voittaa hämminkinsä*). Hän on . . . hän on illallisella Suurhotellissa.

KEIJU. Kiitos. (*Kylmästi selittäen.*) Hm, todellakin ihmeellinen käytös. Minä olen odottanut jo kauan. Jos herrasväki palaa sinne, pyytäkää häntä heti tulemaan tänne.

TOPI. Kyllä, kyllä.

KEIJU. Minä kyllä varmuuden vuoksi soitankin sinne. (*Katsoo Topiin ja Auraan odottavasti.*)

TOPI (*hämillään*). Emmekö me . . . tuota . . . lähde . . .

AURA. Kyllä, kyllä . . . (*Poistuvat kumartaen häntäisesti Keijulle.*)

KEIJU (*nyrpistää nenäänsä halveksivasti heidän poistuttuaan, selailee puhelinluettelo, soittaa*). Halloo, 17,52! Pyytäkää puhelimeen herra Pyylle, johtaja Pyylle! Hän on luultavasti ravintolassa. (*Odottaa hermostuneena hetkisen.*) Mitä, onko Jussi? Ah, niinkö? Eikö ole? Lähtenyt? Jaha, jaha, kiitos! (*Heittää kiukkuisena kuulotorven paikalleen.*) Tämä, tämä . . .! (*Astelee hermostuneena, melua kuuluu perältä, kuulostaa hetken ja pujahtaa sitten vasemmalle.*)

MATTI (*tulee kiireissään perältä, pysähtyy hiukan hämmästyneenä*). Pirsetti! Jopa on jeekutin ilotulitus! Huh! (*Näkee pärekorin lattialla.*) Vietävän Topi! (*Penkoo koria ja löytää toisen salkun.*) Noh, Topi! (*Lähtee kiireesti vasemmalle ja kutsuu ovelta.*) Hei, johtaja Jammer! Tie selvä! Hei, täällä on mestari Paiste! Muistatteko, kaksi tusinaa kis-

sannahkoja! No perhana, nukutteko? (*Menee päättävästi sisään, näyttämön takaa.*) No, eikö täällä olekaan ketään? Kävikö se Topi kuitenkin?
 KEIJU (*on tullut perältä lakana yllään näyttämölle, kolahduttaa vahingossa tuolia.*)

MATTI (*ryntää vasemmalta*). Ahaa, mikäs nyt! (*Syöksyy kohti Keijua.*)

KEIJU (*kirkaisee ja yrittää pakoan, mutta Matti tavoittaa hänet*).

MATTI (*pidellen kiinni*). Soh, soh, siivommalla! Mikäs haamu tai menninkäinen tämä on? (*Yrittää raoittaa päätä peittävää vaatetta.*)

KEIJU (*rimpuilee vastaan*). Pois, pois!

MATTI (*ällistyneenä*). Mutta tässähän taitaa ollakin nainen! Soh, tyyppä! Mitä asiaa teillä on täällä huoneistossa leikkiä naamiaisia?

KEIJU. Voi, päästäkää!

MATTI (*hyväntuulisesti*). En, en toki! Kas lintustal! Oletteko te sellainen harakka, jolla on halua kiiltoesineisiin? Pitkäkyntinen, vai? Pitäisikö ilmoittaa poliisille?

KEIJU. Ei, ei...

MATTI. Eipä, eipä, kukapa poliisista välittäisi... Mutta mitä teillä oli asiaa?

KEIJU. Herra Pyylle...

MATTI. Vai Jussi! Heh, vai on Jussilla tällaisia haamututtavuuksia! No, jo on koko turkkilainen! Hm, se yksi ensin ja tässä toinen. Kuulkaapa, neiti, raoittakaapa hiukan tuota haamuverhoa! Jos näen sievän tytön, niin heti annan livistä. Ymmärränhän minä leikin.

KEIJU. Ei, eil

MATTI. No mutta! Minä vain vähän pilkistäisin . . .

KEIJU. Päästäkää!

MATTI. Ei sitä niin vain päästetä! Asiaa ei ole ilmoitettu . . .

KEIJU. Päästäkää! (*Nipistää Mattia ja tempaa pöytäliinan sujahduttaen sen Matin pään yli ja juosten äkkiä vasemmalta ulos.*)

MATTI (*koettaen vapautua pöytäliinasta*). Olipas se äkäinen paarma . . .

JOHN (*tulee kiireesti perältä, pysähtyy hämmästyneenä*). Matti! Mitä nyt?

MATTI (*viskaa pöytäliinan nolona pöydälle*). Minua . . . tuota noin . . . rupesi aivastuttamaan . . . hm, niin, minä siistin nenäni . . . (*Karskisti.*) Jusii! Mitäs vehkeitä sinulla on? Ja miksi lähdit ravintolasta?

JOHN (*hämällään*). Minä . . . tuota . . . tulin hakemaan sikaareita.

MATTI (*on voittanut jo hämminkinsä*). Eikös niitä saanutkaan ravintolasta? Hm!

JOHN. Minä poltan vain omaa merkkiä.

MATTI. Sellaistako kaksijalkaista?

JOHN (*aavistaen jotain*). Mitä . . . mitä?

MATTI. Sellaista merkkiä, joka sanoo, kun ottaa sen käteensä, että »ei, ei, ei saa!»?

JOHN (*pyyhkii hikeään otsaltaan*). Minä en ymmärrä.

MATTI. Kun minä tulin tänne . . . hm, minulla oli täällä muuan kirje . . . niin, minä näin silloin täällä haamun.

JOHN. Haamun?

MATTI. Niin, sellaisen naukuvan haamun. Minä otin sen haamun kiinni. Ja silloin se sanoi, että »ei, ei, päästäkää!» Ja puhui ihan n a i s e n äänellä...

JOHN (*vaikkeasti*). Ja sitten...

MATTI. Ja sitten se haamu minua nipisti... ja karkasi... Sillä haamulla oli muuten hameetkin.

JOHN (*avuttomana*). Matti!

MATTI (*ivallisesti*). Jussi!

JOHN. Minun pitää selittää...

MATTI. Antaa tulla.

JOHN. Tänne tuli käymään, niinkuin näit, asianajajani. Hänellä oli esitys...

MATTI. Että menisit hänen kanssaan naimisiin. Sillä on kiire.

JOHN. Anni epäilee häntä...

MATTI. Ka, hän kai tuntee s i n u t...

JOHN. Ja siksi minä piilotin hänet tuonne. (*Viittaa oikealle.*)

MATTI. No, nyt minä ymmärrän, miksi sanoit huoneen olevan myrkytetyn...

JOHN. Ja kun Ella lähtiessämme pani oven lukkoon...

MATTI. Niin Harakka jäi lukon tää. Selvä. (*Toisella äänensävyllä.*) Jussi, sinä olet narri, hupsu ja jotakin vieläkin parempaa. Sulla on korea eukko ja sinä viivailet ties missä asioissa. (*Halveksivasti.*) Nukkeja laittelet, räsynukkeja! Huh, miehinen mies...

JOHN. Katsos, se on taidetta...

MATTI. Sellainen taide ei kelpaa edes pellolle levitetäväksi.

JOHN. Setä ei ymmärrä.

MATTI. Perhana, poika, älä sinä minun ymmärryksestäni kirjaa pidä. On siinä mulla mies, nukkeja laittelee, vanhojenpiikojen...

JOHN. Hst! Hst!

MATTI. Kuulkoon! Niin, vanhojenpiikojen puheita kuuntelee, antaa eukkonsa uiskennella, vilmiin yritellä... ja tekee vielä lisäksi konkurseja... Hyhhyh!

JOHN. Setä...

MATTI. Setäpä setä. Niin, ja kaikkeen on syynä kisanlaisuus ja marakatin ja papukaijan koreilunhalu. (*Viittaa ympärilleen.*) On tämäkin, niin on kuin joku menninkäisen luola, Sipyllan huone markkina-aikana, valaistus kuin nuorisoseuran juhlassa... Ja sinä aiot muka erota!

JOHN. Pakkopa on.

MATTI. Eikä ole. Kuule nyt, poika, äläkä mukise! Istu, perhana! Sinä et eroa! Sinä et tee konkurssia! Sinä rupeat tekemään työtä etkä nukkeja. Sinä rupeat nahkurimestari Paisteen akentiksi tänne kaupunkiin.

JOHN. Nahkurimestarin...

MATTI. Niin, myymään minun puolestani vasikanahkoja ja kissannahkoja ja vaikkapa papukaijanahkoja... Ja minä otan sinut holhouksen alaiseksi... varat ja velat...

JOHN. Se on ihan mahdotonta...

MATTI. Eikä ole. Sillä kyllä sinä eukostasi tykkäät. Niin olet äkäisen mustasukkainen kuin hyväkin pörriäinen. Ja Anni tykkää myös sinusta. Niin

että nuket ja uinnit ja vilmit hiiteen, työhön ja naimisiin... ei mihinkään osakeyhtiöön enää...

JOHN. Kunpa olisi mahdollista!

MATTI. Sinä olet riepu, märkä räsy! (*Matkii.*)

Kunpa olisi mahdollista! Ei, kyllä täällä on pidettävä jöötä! No!

JOHN. Mitä minun pitäisi sitten tehdä?

MATTI. Ensin annat rukkaset sille Harakalle ja sitten alat pitää jöötä Annille. Kyllä ne naiset siitä pitävät. Naisia ja vasikoita täytyy pitää aidatuilla aloilla. Morjens, minun pitää lähteä ravintolaan. Mamma muuten luulee, että olen joutunut joron jäljille. (*Poistuu perältä.*)

JOHN. Voi, voi! Voi eevansukua! (*Menee oikealle. Hiljaa.*) Neiti, neiti Harakka! Minä olen täällä. (*Hiljaisuus.*) Hm, mitäs tämä? (*Huutaa.*) Neiti Harakka!

KEIJU (*tulee vasemmalta varovaisesti*). Herra Pyylle! (*Imelästi.*) Jussii!

JOHN (*käännähtää kiireesti*). Miten te siellä?

KEIJU (*vaipuu istumaan tuolille*). Voi, minä olen suunniltani... tämä on kauheaa... minä olen ollut... kuolemanpelossa... jättää minua täten lukkojen taa... ja salkkuni... (*Huomaa salkun pöydällä.*) Ah, siinähan se on...

JOHN (*arasti*). Tuota... neiti Harakka... minä en voi mennä naimisiin teidän kanssanne.

KEIJU (*hypähtäen*). Miksi? Mitä tämä merkitsee?

JOHN. Setä... mestari Paiste... ei anna lupaa... minun on ruvettava tekemään työtä... myymään hänen nahkaansa... tuota... vasikannahkoja.

KEIJU. Vasikannahkoja? Ja mitä tämä asia mestari Paisteelle kuuluu?

JOHN. En minä tiedä... hän on niin jyrkkä mies.

KEIJU. Oletteko te holhouksenalainen?

JOHN. En, en vielä, mutta setä ottaa minut holhotavakseen. Hoitaa varat ja velat...

KEIJU (*nyyhkyttäen*). Voi John, voi rakas John! Näinkö pian päättyi unelmamme? (*Huokaa syvään.*) Miten käy taiteesi?

JOHN. Setä sanoi, etten minä saa enää ommella nukkeja...

KEIJU (*ottaa nukan käteensä*). Jääkö siis Bobi viimeiseksi? Katso, kuinka sekin on surullinen!

JOHN. Niin, niin... vaikka kyllä minä voin luopua...

KEIJU (*tiukasti*). Ja entä ero?

JOHN. Siitä ei tule kerralla mitään. Minun on ruvettava pitämään Annille jöötä. Niin on setä päättänyt...

KEIJU. Anni! Entä Jammer?

JOHN (*kuohahtaen*). Niin, tosiaankin! Se kanaljal!

KEIJU. Siinä näet.

JOHN. Ei se mitään. Minä vain annan toisen kyydin Jammerille.

KEIJU (*huokaa*). Etkö sinä pidä minusta enää... rakasta?

JOHN (*nopeasti*). Kyllä... tuota... veljellisesti... toverillisesti...

KEIJU (*jäätävästi*). Vai niin. (*Pilkallisesti.*) Tiedätkö, kuka oli äsken tuolla, ennen minua? (*Viittaa vasemmalle.*)

JOHN. Jotta mitä?

KEIJU. Siellä oli mies.

JOHN. Peijuuni... Minä.. (*Ryntää vasemmalle.*)

KEIJU. Ei, ei, hän ei ole enää täällä. Täällä kävi neiti Ouru... Annien puolesta...

JOHN. Petetäänkö minua?

KEIJU (*pilkallisesti*). Arvaappas!

JOHN. Mitä tämä kaikki merkitsee? Kuka mies?

KEIJU (*ylhäisesti*). Minä en ole mikään ilmiantaja. (*Melua perältä.*) John, kuka tulee? Voi, John, tämä tilanne on kiusallinen. Minä...mitä minun tulee tehdä?

JOHN (*hiipii peräovelle, kuiskaten*). Se on Annie!

KEIJU (*hypähtää ylös ja juoksee vasemmalle*). Voi, John!

JOHN (*syöksähtää pöydän luo istumaan*).

ANNIE (*tulee välittömästi hänen jäljessään*). Jussi! Mitä täällä on?

JOHN (*aivan pyörällä*). Täälläkö? Minä.

ANNIE. Kuka täällä huusi Johnia?

JOHN. Johnia... minä...

ANNIE. Sinäkö? Huusitko sinä itseäsi?

JOHN. Huusin... huusin...

ANNIE. Ja miten sinä olet täällä?

JOHN. Niin... täälläkö... niin, katsos... pitäähän minunkin olla jossakin... tuota...

ANNIE. Ja mitä sinä oikein huohotat?

JOHN (*lysähtää istumaan*). Minä... minä... vain otin liikuntaa...

ANNIE (*katsoo häneen pitkään*). Oletko sinä tullut hupsuksi?

JOHN. Olen... olen... minä olen aina ollut...

ANNIE. Tämä on, tämä on vasta laittaa... ensin lähtevät Aura ja herra Heiskanen... sitten häviää mestari... sitten sinä...

JOHN. Ja sitten sinä...

ANNIE. Me jäimme yksin tädin kanssa... Ja kun Aura nyt tuli, niin minä päätin lähteä katsomaan tänne.

JOHN. Mitä? Mistä tiesit minun olevan täällä?

ANNIE. Älä puhu mitään. Ja nyt, mars takaisin... Mi... minun on otettava nenäliinoja... (*Menee vasemmalle.*)

JOHN (*pelästyen*). Annie!

KEIJU (*astuu esille vasemmalta, uhmaten*). Hyvää iltaa, Annie!

ANNIE (*astahtaa taaksepäin, pitkään, painokkaasti*).

Keiju! Neiti Harakka! Täällä? Ja tähän aikaan?

KEIJU. Niin. Minulla oli asiaa herra Pyyhteelle. Ja minun salkkuni oli jäänyt tänne.

ANNIE (*kuohahtaen*). Jussi! Mitä tämä on? Miksi Keiju on täällä? Mitä asioita teillä on keskenänne?

JOHN (*uhmaavasti*). Ja sano, kuka mies on ollut täällä huoneessasi? Häh? Kai tuo muotipapukaija Jammer? Mitä? (*Ryntää vasemmalle.*) Ehkä on vieläkin! Ahaa! (*Tulee takaisin ja heiluttaa käsineitä.*) Kas, tässä on todistus! Mitä?

ANNIE. Miksi tämä nainen on täällä?... Hän... hän juuri huusi Johnia.

JOHN. Tämä on hävyttömyyttä... Joku juuti minun asunnossani. Se on rikos... Sinä olet pettänyt minut... Minä eroan... minä eroan...

ANNIE. Minäpä eroan... minä... Minä en tiedä mistään juutalaisesta... en minä ainakaan ole häntä tänne pyytänyt...

JOHN. Mutta hän oli täällä... (*Melua perältä.*)

KAZZI (*tulee perältä Iisakin työntämänä*). Minä... tuota...

JOHN (*ihan suunniltaan*). No, siinä se nyt on, se Iskarjotti! Mitä te täällä? Häh? (*Tarttuu häneen kiinni ja ravistelee.*) Mitä?

KAZZI (*koettaa rimpuilla*). Hyvä herra Pyylle, antakaa minun selittää...

JOHN. Selittää ja selittää... tässä ei tarvitse mitään selityksiä... Mitä teillä oli tuolla tekemistä? (*Viittaa vasemmalle.*)

KAZZI. Rouva Pyylle.

JOHN. Siinä sen kuulitte... Annie... minä eroan...

IISAK (*liukkaasti*). Hhyve härrä Pjylle! Mine selite, mine selite! Härrä Jammer olla gongurssi parttaall, hene naitava tene iltan yks Rebekka Steinbock, kihlattava, ja hen tarvitsee paperit... Hene salkku olla täällä..., hen sai äske veere salku...

KEIJU (*hysterisesti*). Minun salkkuni... ja tämä, tämä on kai johtaja Jammerin...

JOHN (*kuin kuurona kaikille selittelyille*). Ja mikäs iskarjotti te olette?

IISAK. Mine olla härrä Iisak Levison, teme härrä liikkegumbbani.

JOHN. Vaikka. (*Ravistelee Kazzia.*) Mitä tuo kaikki minuun kuuluu! Tämä juuti se viekoittelee vai-

moani filmiin ja reklaamiin . . . ja . . . (*raivoisasti*) minä eroan.

ISAAC. Oh, elkke, elkke! Jammer olla yks idioot, sen mine tietämäs. Mut ei hen voi mite filmille, se filmi mennä gongurssi . . . Eik hen enee välite kauniist frouvast . . . ei, ei hen naip Rebekka . . . eik Rebekka ole mike Jeriko ruussu tai Saaroni lilja, mut Rebekka saa raha . . . Nii et olkka rauhass, hhyve härrä Pjylle . . .

JOHN. Rauhassa . . . minua on loukattu . . .

ANNIE. Entäs minua! Täällä huoneistossa on nainen, joka kiertää sinua . . .

JOHN (*hiukan rauhallisemmin*). Onhan keino kaiken selvittämiseksi.

ANNIE. Niin onkin. Ja minä käytän sitä.

JOHN. En minäkään ole hidas.

ANNIE. Erotaan . . . heti paikalla . . .

JOHN. Ihan juuri . . . minä vain annan ensin selkään tälle juutille, ja sitten erotaan, erotaan . . .

ELLA, MATTI, AURA ja TOPI (*tulevat perältä*).

MATTI (*mahtavan tyynesti*). Vai herrasväki k e s k u s t e l e e ! Niin, että autot tuolla kadulla pillastuvat. (*Jyrkästi.*) Mikä hätänä? Erotaan?

ELLA (*pane kätensä ristiin rinnalle*). No mutta, hyvät ihmiset, riitelettekö te? Mikä teille on tullut?

JOHN (*päästää Kazzin irti*). Ei . . . tuota . . . tämä herra on vain kuuro . . .

ANNIE. Niin, niin, ja minä olen myös huonokuuloinen . . .

ELLA. Niin musikaalinen ja niin huonokuuloinen!

MATTI. Nyt eivät voikaan muut kuin kuurot olla musikaalisia. Vai aiotaan täällä erota?

ANNIE (*kylmästi*). Kyllä. Minä löysin huoneistosta naisen, jota John oli salaa tullut tapaamaan.

JOHN. Ja täällä on ollut tämä juutalainen.

MATTI. Höpsis! Minä sanon: höpsis! On siinä kukkokoikia, toinen hameissa, toinen housuissa. Oli pa hyvä, että minä tulin tänne kaupunkiin huvittelemaan. Tosiaan, kyllä minä olenkin huvittelut! Erotat! Te ette eroa.

JOHN. Mutta tämä juutalainen!

ANNIE. Ja tämä käärme!

MATTI (*kiljaisee*). Soh, sanon minä, soh! Juutalainen, johtaja Jammer...

KAZZI. Niin, niin... minä...

MATTI. Johtaja tuli ostamaan minulta... tuota... kissannahkoja... kuusi tusinaa.

KAZZI. Mutta mestari, puhehan oli kahdesta...

MATTI (*keskeyttää*). Ihan niin, ihan niin, kahdestatoista tusinasta... Ja minä unohdin hänet tänne. Onko selvä, Jussi?

JOHN. On... on... se on selvä...

MATTI. Ei sinun pidä hätäilemän. No! Ja tämä toinen, neiti Harakka, tuli myös minun pyynnöstäni. Minulla on muuan naimajuttu... naimalupauksen pettäminen...

ELLA (*kiljahtaa*). Matti, Matti, sinun iälläsi... Matti!

MATTI. Hiljaa! Niin, minulla on juttu, toisen puolesta, järjestettävä. Neiti Harakka lupasi ottaa

sen ajettavakseen... ihmisystävällisyydestä il-
maiseksi.

KEIJU (*nieleskellen*). Niin, niin... ihmisystävälli-
syydestä.

MATTI. No, vieläkö mitä, Anni?

ANNIE (*hiukan epäilevästi*). Ei, ei... tuota...

JOHN (*kuohahtaa*). Mutta, Jammer, se filmijuttu,
se reklaamifilmi... (*Uhkaa Kazzia*.)

KAZZI (*pelästyneenä*). Ah, hyvä kiltti herra Pyyl-
le... minä selitän... minä hyvitan... (*Näyttää
salkkua*.) Niinkuin jo sanoin, minä luulin tätä
omaksi salkukseni... Se ei ollut minun salk-
kuni...

KEIJU (*äkkiä*). Ah, antakaa pois! Tässä on tei-
dän...

KAZZI (*väistää, kiireesti selittelee*). Minä luin sieltä
teidän tilinne... Te ette ole konkurssissa...
neiti Harakka on narrannut...

JOHN (*tuikeasti*). Mitä, neiti Harakka?

KEIJU (*vaipuu istumaan*). Minä... tein... sen
rakkaudesta... tahdoin saada aikaan eron... te
ette ole konkurssissa...

MATTI. Siinä se on, kun päästää atvokaatin ukon
ja akan väliin. Kaksi naista ja yksi mies on aina
hiitolaa! Jaa-a, siinä ne nyt ovat ne harrastusten
lopputulokset!

JOHN (*vaihtaa hitaasti ja harkitusti salkut, auttaa
Keijun seisomaan, kumartaa hänelle ensin ja sitten
Kazzilla*). Hyvää yötä! Ja h y v ä s t i.

KEIJU (*käännähtää, Johnille*). Te rikoitte naimalu-
pauksen.

JOHN. Minä en ole antanut, en, en...te itse luulot-
telitte vain. (*Lohduttavasti*). Ja kyllä te saatte
miehen.

KEIJU (*lähtee perälle*).

MATTI. Ja muistakaakin sitten se naimajuttu!

KEIJU (*poistuu perältä, ylpeänä ja äänettömänä*).

KAZZI (*hermostuneesti*). Saanko...saanko minä
lähteä?

JOHN. Viivana, viivana!

MATTI. Kunhan muistatte: kaksitoista tusinaa kis-
sannahkoja!

KAZZI. Kyllä, kyllä. (*Poistuu kiireesti perältä.*)

IISAK. No, nyt Rebekka naima... (*Seuraa Kazzia.*)

MATTI (*kääntyy Topin puoleen*). Tällaista se on se
oikea nykyaikainen avioliitto. Ei siinä ikävä
ehdi tulla eivätkä leuat homehdu.

TOPI (*on koko ajan Auran kupeella seurailut tapah-
tumia, hermostuneen nopeasti*). Tietääkö setä...
tiedättekö...herra Pyylle, onko tähän aikaan
vielä jokin kultasepäneliike tai kelloliike tai sellai-
nen auki, korutavarainkauppa?

JOHN. Mutta mitä ihmettä?

MATTI. Onhan apteekki.

ELLA (*naurahtelee mielihyvystä, muhoilevasti*). Mat-
ti, tuota...minä luulen...niin, niin...minä
luulen, että tuo Topi...on nyt löytänyt...

MATTI. Mitääh?

ELLA. Etkö sinä arvaal!

TOPI (*kankean, koomillisen juhlallisesti*). Me...
minä...hän...tuota neiti Ouru on päättänyt
...me olemme päättäneet...siis että tuota...

me o l e m m e . . . me aiomme mennä kihloihin
 . . . (*hiljemmin*) jos mistä saisi sormuksen . . .

MATTI. Katsoppas Tipua! Löytää se sokeakin kana
 jyvän. (*KAIKKI onnittelevat.*)

TOPI (*edelleen juhlallisesti*). Mutta kun sormuksia ei
 saa nyt illalla . . .

MATTI. Yöllä.

TOPI. Niin me menemme kihloihin aamulla. Mihin
 aikaan avataan kaupat?

JOHN (*nauraen*). Yhdeksältä.

TOPI (*kumartaa*). Kiitos hauskasta illasta. Hyvää
 yötä! Näkemiin!

AURA (*herttaisesti*). Hyvää yötä! Hyvästi filmi,
 terve kanat! (*Poistuu TOPIN kanssa.*)

ELLA (*haukottelee*). Ja minua nukuttaa. Hyvää
 yötä! (*Menee oikealle.*)

ANNIE (*vilkaisee Johniin*). Minua myös. Hyvää
 yötä! (*Poistuu vasemmalle.*)

JOHN (*säpsähtää*). Hyvää yötä!

MATTI (*istuu ja sytyttää savukkeen*). No, työ
 tehty on. Kuules, Jussi, nyt kun sinä alat elää
 ihmisten elämää, niin hävitä tämä Sipyllan koreus.

JOHN (*mietteissään*). Kyllä!

MATTI. Ja sinä rupeat akentiksi.

JOHN (*kuin kuulematta*). Niin.

MATTI. Heität nuket hiivattiin.

JOHN. Niin.

MATTI (*äityen*). Niin, niin ja niin. Vastaa niinkuin
 mies. Ja muista, että laiskuus on se savi, josta
 piru laittaa synnin kukkopillejä.

JOHN. Niin. (*Toisella sävyllä.*) Matti, välittäneekö tuo Anni enää minusta?

MATTI. Kysy. (*Nousee ylös ja lähtee haukotellen oikealle.*) Hyvää yötä.

JOHN. Niin, niin. (*Vilkuu vasemmalle, grittää nosta, laskeutuu, nousee sitten kävelemään ja menee perälle, tuoden parin vuodepukkeja. Laskee ne lattialle ja ottaa sitten mietteissään käteensä nuken.*) Bobil Bobil

ANNIE (*pilkistää vasemmalta*). Jussi! Etkö... tule nukkumaan?

JOHN (*kavahtaen*). Anni! (*Katsovat toisiinsa hetken, epäröivät ja syöksähtävät sitten äkkiä syleilemään toisiaan.*) Anni!

ANNIE (*nyyhkyttäen*). Jussi, Jussi! Minä — olen — ollut — hyvin — tuhma.

JOHN (*nieleskellen*). Ja — minä — vielä — tuhempil MATTI ja ELLA (*kurkistavat oikealta hymyillen ja varoittaen toisiaan*).

ANNIE (*silittää nukkea*). Bobil

JOHN (*viskaten nuken maahan*). Anni! (*Poistuvat vasemmalle.*)

MATTI (*tulee kokonan näyttämölle, Ellalle*). No ei se Jussi enää Popiloilla leiki!

*Hämeenlinna 1932,
Arvi A. Karisto Oy:n kirjapaino*

- * 205. *Alpi*, Väkevämmän tiellä. 3-n. murhenäyt., 8 h. 3. painos. 5 mk.
 207. *Tolonen*, Voi teitä kelvottomat! 3-n., 12 h. 2. painos. 5 mk.
 208. *Vuorelainen*, Talouskoulussa. 1-n. pila, 10 h. 4. painos. 6 mk.
 209. *Selja*, Siemenperunat. 1-n. huvinäyt., 3 h. 3. painos. 6 mk.
 * 210. *Halme*, Kosken tarina. 3-n., 8 h. 2. painos. 4 mk.
 * 211. *Halme*, Mestari Garp. 1-n., 6 h. 2. painos. 2 mk.
 * 212. *Halme*, Egyptin pimeys. 3-n., 11 h. 3. painos. 6 mk.
 * 213. *Halme*, Esa Pöllönkorpi. 3-n., 9 h. 3. painos. 4 mk.
 * 214. *Halme*, Pöllönkorven naamiaisyo. 3-n., 8 h. 2. painos. 4 mk.
 * 215. *Halme*, Kaksintaistelu. 3-n., 8 h. 2. painos. 4 mk.
 216. *Halme*, Seuranäyttämöopas. 4. painos. 6 mk.
 * 217. *Halme*, Nainen sen tietää. 3-n., 3 h. 4 mk.
 221. *Saarenmaa*, Juhannuksena. 2-näyt. kansannäytelmä, 11 h. 3 mk.
 * 222. *Halme*, Kuningas Teivas, Pirkkalan valtias. 4-n., 5 h. 5 mk.
 223. *Kosonen*, Sovinto-jako. 1-n. huvinäyt., 11 h. 3 mk.
 225. *Kaste*, Vuoroin vieraisa. 1-n. pila, 6 h. 3 mk.
 * 226. *Kyömaa*, Kolmiliitto. 1-n., Kotimaiseksi Viikoksi. 6 h. 4 mk.
 227. *Kosonen*, Aviomiehen osa. 3-näyt. ilveily, 13 h. 5 mk.
 228. *Kosonen*, Lepokoti Rauha. 1-näyt. pila, 7 h. 3 mk.
 229. *Kosonen*, Kasarmin pihalla. 1-näyt. pila, 4 h. 2. painos. 4 mk.
 230. *Halme*, Harjoitushetki Himppulassa. 1-n. pila, 6 h. 2. p. 5 mk.
 231. *Pihlaja*, Valheen kengillä. 3-näyt. ilveily., 9 h. 2. pain. 8 mk.
 232. *Kosonen*, Valkea uhri. 2-n. isänm., 5 h. 2. painos. 6 mk.
 237. *Kainulainen*, Umppulan urheilijat. 2-n. huvinäyt., 10 h. 4 mk.
 238. *Korpilinna*, Punaiset housut. 3-näyt. ilveily, 9 h. 2. painos. 8 mk.
 * 239. *Wuori*, Korkea oikeus istuu. 1-n. ilveily, 12 h. 4. painos. 4 mk.
 * 240. *Wuori*, Vuoksen varrella. 1-n. kansannäyt., 7 h. 2. painos. 6 mk.
 * 241. *Wuori*, Valekuollut. 3-näyt. ilveily, 6 h. 2. painos. 8 mk.
 * 242. *Wuori*, Pappilan tuvassa. 1-näyt. huvin., 6 h. 5. painos. 5 mk.
 * 243. *Wuori*, Veri on vettä sakeampi. 2-näyt., 6 h. 2. painos. 7 mk.
 * 244. *Wuori*, Savon sydämessä. 3-n. huvinäyt., 10 h. 8. painos. 8 mk.
 * 245. *Wuori*, Ryöstö. 5-näyt. näytelmä, 16 h. 3. painos. 7 mk.
 * 246. *Wuori*, Nahkapoikia. 4-näyt. kansannäyt., 16 h. 2. painos. 8 mk.
 * 247. *Alpi*, Uhrilammas. 1-näyt. huvinäytelmä, 4 h. 5 mk.
 * 248. *Bergroth*, Oikea morsian. Palkittu 2-n., 5 h. 8 mk.
 * 249. *Virtavirta*, Varastettu polkupyörä. Palkittu 3-n., 6 h. 8 mk.
 * 250. *Salmi*, Eräänä yönä... Palkittu 3-n., 6 h. 8 mk.
 * 251. *Vetpio*, Elämä elämästä. Palkittu 1-n., 7 h. 8 mk.
 * 252. *Sahlstén*, Kansan ystävä. Palkittu 2-n. näyt., 8 h. 8 mk.
 253. *Roos*, Inkerin kesäloma. 3-n. huvinäyt., 9 h. 8 mk.
 254. *Roos*, Pyhäaamu Anttilan pihalla. 1-n., 7 h. 5 mk.
 255. *Laurila*, Ennen saunaa. 1-n. huvinäyt., 6 h. 5 mk.
 256. *Polhonen*, Fosti. 1-n. huvinäyt., 4 henkilöä. 5 mk.
 257. *Polhonen*, Maalainen markkinoilla. 1-n. huvinäyt., 5 h. 5 mk.
 * 258. *Kainulainen*, Renk' Kallen urotyö. 3-n. huvin., 5 h. 10 mk.
 259. *Kainulainen*, Yön ritari. 3-n. näyt., 6 henkilöä. 10 mk.
 * 260. *Walckorpi*, Kaltevilla pinnalla. 3-n. kansann., 6 h. 10 mk.
 261. *Visuri*, Perjantai 13 päivä. 1-n. suojelusk.-n., 7 h. 5 mk.
 262. *Pehkarinen*, Polkkatukka. 1-n. huvin., 5 h. 2. painos. 6 mk.
 263. *Halonen*, Politiikkaa ja taktikkaa. 1-n. ilveily, 6 h. 5 mk.
 264. *Haapanen*, Niin kävi kuin pitikin. 1-n. näyt., 7 h. 6 mk.
 265. *Pehurinen*, Viidenkymmenen villitys. 1-n. pila, 5 h. 5 mk.
 266. *Risku*, Sittenpä sen näkee. 2-n. kansann., 8 h. 2. p. 6 mk.
 267. *Selja*, Vihkimäleninki. 2-n. näytelmä, 6 h. 6 mk.
 268. *Simelius*, Tunnustus. 1-n. näytelmä, 5 henkilöä. 5 mk.

269. *Puljasa*, Kosloretki. 1-n. huvinäyt., 4 h. 5 mk.
 270. *Kuusikko*, Aavasaksalla. 1-n. kansannäyt., 10 h. 8 mk.
 271. *Halonon*, Mariana. 1-n. näytelmä, 4 henkilöä. 5 mk.
 272. *Pausama*, Sulhaset. 1-n. huvinäyt., 7 henk. 5 mk.
 273. *Atra*, Huvitoimikunnan huolla. 1-n. pila, 9 h. 6 mk.
 274. *Kolhanpää*, Isäntien markkinamatka. 2-n. hn., 17 h. 7 mk.
 275. *Pelkonen*, Salapoliisi. 1-n. pila, 4 henk. 5 mk.
 276. *Höylä*, Hän ja hänen pehtoorinsa. 2-n., 5 h. 6 mk.
 277. *Sirillä*, Se suomalainen sisu. 1-n. ilveily, 6 h. 2. p. 6 mk.
 278. *Sahlstén*, Väärillä keinoilla. 2-n. kansann., 10 h. 7 mk.
 279. *Pelkonen*, Kohtalon sormi. 1-näyt. pila, 4 henk. 5 mk.
 280. *Selja*, Äiti kulta. 2-näyt. näytelmä, 5 henkilöä. 5 mk.
 281. *Ahola*, Ilvesojan Joosen kasvatit. 2-näyt., 6 h. 6 mk.
 282. *Sjöman*, Luonnonparantolassa. 3-n. huvinäyt., 10 h. 7 mk.
 283. *Nieminen*, Umpimähkään. 3-n. huvinäyt., 9 henk. 8 mk.
 284. *Sahlstén*, Serkku. 3-n. huvinäyt., 8 henk. 9 mk.
 285. *Pellinen*, Kuuromykkä tati. 2-n. huvinäyt., 5 h. 6 mk.
 286. *Voutlainen*, Kadonnut testamentti. 2-n., 5 henk. 5 mk.
 287. *Hästesho*, Reilut pelkurit. 1-n. näyt., 9 henk. 6 mk.
 288. *Anttila*, Sama vanha juttu. 1-n. pila, 5 henk. 5 mk.
 * 289. *Halme*, Onnen veräjä. 3-näyt. huvinäyt., 6 h. 2. pain. 8 mk.
 290. *Wammashoski*, Vaihdettu morsian. 2-n. hn., 5 h. 2. p. 6 mk.
 291. *Pellinen*, Hukkaantunut seteli. 1-n., 5 h. 6 mk.
 292. *Palmroth*, «Kuulkaas, Bakkelin!» 3-n. farssi, 8 h. 10 mk.
 * 293. *Halme*, Kaksi lupausta. 3-näyt., 6 henk. 10 mk.
 294. *Rissanen*, Hevosnimi. 1-näyt. ilveily, 7 henk. 7 mk.
 295. *Pellinen*, Tuurin pojat. 2-näyt. huvin., 8 henk. 2. pain. 8 mk.
 296. *Karila*, Tieteen tyranni. 1-n. jännitys näyt., 5 henk. 8 mk.
 297. *Kittilä*, «Merkkimies». 1-näyt. pila, 7 henk. 2. painos. 5 mk.
 298. *Walahorpi*, Kilpakosinta. 1-näyt. huvinäyt., 7 henk. 7 mk.
 299. *Kaipainen*, Kutomakoulussa. 2-näyt. huvinäyt., 5 henk. 6 mk.
 300. *Sjöman*, Kaikkein paras. 1-näyt. huvinäyt., 4 henk. 5 mk.
 301. *Karila*, Ah, hän suuteli. 1-näyt. huvinäyt., 6 henk. 6 mk.
 * 302. *Wuori*, Umpisolmu. 3-näyt. huvinäyt., 7 h. 4. painos. 10 mk.
 303. *Pelkonen*, Nykyaikainen morsian. 1-n. pila, 3 h. 5 mk.
 * 304. *Bergroth*, Kannaksen lumous. 1-n. näyt., 4 henk. 6 mk.
 * 305. *Wuori*, Hirtonuora. 3-näyt. huvinäytelmä, 6 h. 10 mk.
 306. *Heimo*, Olkea omistaja. 2-n. näyt., 7 henk. 6 mk.
 307. *Kettunen*, Voi maailmaa! 2-n. huvinäytelmä, 6 henk. 8 mk.
 308. *Kujanpää*, Talkavelli. 2-n. kansannäytelmä, 9 henk. 6 mk.
 309. *Pellinen*, Kyllä Posti-Manta sen tietää. 2-n. huvin., 7 h. 10 mk.
 310. *Pellinen*, Onko Kasper tullut hulluksi? 1-n. huvin., 4 h. 5 mk.
 311. *Aalto*, Kolme miljoonaa sijoitettavana. 1-nyt. pila, 9 h. 7 mk.
 312. *Rissanen*, Päätetään, ettei päätetä mitään. 1-n. pila, 8 h. 5 mk.
 313. *Karila*, Kahden miljoonan tyttölapsi. 3-n. komedia, 4 h. 12 mk.
 314. *Aalto*, Kesäinen manööveripäivä, 2-n. suojelusk.-hvn., 9 h. 6 mk.
 * 315. *Halme*, Kilisevät kulkuset. 1-näyt. huvinäytelmä, 5 h. 6 mk.
 316. *Rissanen*, Pappilan kansliassa. 1-n. huvinäyt., 11 henk. 7 mk.
 * 317. *Halme*, Onnen hyrrä. 2-näyt. huvinäytelmä, 8 henk. 10 mk.
 * 318. *Halme*, Toivottelujen päivänä. 2-n. huvinäyt. 3 h. 8 mk.
 319. *Raunio*, Naamioimisen opas. Näyttämöllä esiintyjille. 8 mk.
 * 320. *Korpilinna*, Kenraaliparaati. 3-näyt. farssi, 9 henk. 15 mk.
 321. *Multia*, Pelkkää väärinkäsitystä. 3-näyt. huvin., 10 h. 15 mk.
 322. *Karila*, Avioliitto O/Y. 3-näyt. huvin., 9 henk. 12 mk.